

Ο Μικρός

ΗΡΩΗΣ

242

ΠΩΣΙΣ

Ο Γκιρίζος
ξαναθυρίζει

Ο ΓΚΡΙΖΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Ή ανατίναξις

ΓΙΑ ΜΙΑ στιγμή, το Παιδί - Φάντασμα και ο διευθυντής της αστυνομίας της Νέας Υόρκης, αστυνομός Χούλιγκαν, μένουν σαστισμένοι μπροστά στην άνοιχτη καταπακτή, που έχει καταπιή τον τρομερό Γκριζο "Ανθρωπο, ή μάλλον τον αληθινό έαυτό του, τον προϊστάμενο του τοπικού γραφείου του «Έφ Μπι "Αϊ» (*) πράκτορα Μπράμστον.

Ο Μπράμστον, φοβούμενος ότι μιά μέρα θα ανακάλυπταν την πραγματική του ταυτότητα, είχε ανοίξει κά-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 241, που έχει τον τίτλο: «Ο Γκριζος και ο Γαλάζιος».

τω από τὸ σπῆιτι του μιὰ ὑπόνομο, ποὺ ὁδηγεῖ ἀγνωστο ποῦ. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόνομο ἔχει φύγει τώρα, μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι τραυματισμένο κοντὰ στὸν καρπὸ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Χούλιγκαν.

Πρῶτος συνέρχεται ὁ Γιῶργος ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του καὶ πηδάει μέσα στὴν καταπακτή. Κατεβαίνει μιὰ σκάλα καὶ θρῖσκεται μέσα σὲ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλῃ ὑπόνομο, ποὺ κατευθύνεται πρὸς τὰ δυτικά. Πίσω του, κατεβαίνουν ὁ Χούλιγκαν μὲ ἀρκετοὺς ἀστυνομικούς. Φωτίζουν μπροστὰ μὲ τὰ φανάρια τους καὶ διακρίνουν μακριὰ, μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ὑπονόμου, μιὰ σιλουέτα ποὺ προσπαθεῖ νὰ φύγῃ σκυφτά.

— Πῦρ! οὐρλιάζει ὁ Χούλιγκαν.

Τὰ πιστόλια τῶν ἀστυνομικῶν ἐκपुरσοκροτοῦν καὶ ἡ ὑπόνομος ἀντηχεῖ θουερά σαν νὰ πυροβολοῦν πολλὰ κανόνια μαζί. Ὁ κατάσκοπος τοῦ Χίτλερ σκύβει περισσότερο καὶ ταχύνει τὸ βήμα του. Χάνεται πίσω ἀπὸ μιὰ καμπὴ τῆς ὑπονόμου.

— Θὰ τὸν πιάσουμε! φωνάζει ὁ Χούλιγκαν θριαμβευτικά. Θὰ τὸν πιάσουμε! Ξέρω καλὰ τὴ διαίρρῦθμισι τῶν ὑπονόμων! Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ χωθῇ σὲ κανένα ἀδιέξοδο καὶ τότε θὰ τὸν πιάσουμε σαν τὸ ποντίκι στὴ φάκα.

Ὁ Γιῶργος, χωρὶς νὰ ἐ-

λαττώσῃ καθόλου τὸ τρέξιμό του, κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ἀμφιβάλλω, λέει. Ὁ Γκρίζος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πέφτουν εὐκόλῃ σὲ παγίδα! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχῃ προετοιμάσει τὴ διαφυγὴ του μὲ τελειότητα καὶ μαεστρία!

Τὸ κινηγητὸ συνεχίζεται μὲ πυροβολισμοὺς καὶ σιγὰ - σιγὰ τὰ πράγματα φαίνονται νὰ δίδουν δίκιο στὸν ἀστυνόμο Χούλιγκαν. Ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τὸν Μπράμστον ἀπ' τοὺς διώκτες του ἐλαττώνεται ὁλοένα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐτοιμάζονται νὰ ὀρμήσουν καὶ νὰ ἀρπάξουν ἐπιτέλους τὸν τρομερὸ ἄνθρωπο ποὺ τόσο καιρὸ πῶρα παιδεύει τὴν ἀστυνομία καὶ γελοιοποιεῖ τὶς ἀμερικανικὰς ἀρχές μὲ τὰ κατορθώματά του.

Καὶ τότε τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ πιστεύουν ὅλοι ὅτι ὁ Γκρίζος ἄνθρωπος θὰ πέσῃ στὰ χέρια τους, συμβαίνει κάτι τρομακτικὸ. Μιὰ ἐκ κρηξίς κάνει τ' αὐτιά τους νὰ πονέσουν. Τὰ μάτια τους τυφλώνονται ἀπὸ μιὰ πολὺ βυνατὴ λάμψη. Τὸ ἔδαφος σαλεύει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ τὸ ταβάνι τῆς ὑπονόμου καταρρέει σὲ πολλὰ σημεῖα. Πέτρες, κομμάτια ἀπὸ ξύλα καὶ θραύσματα ἀπὸ μέταλλα ταξιδεύουν στὸν ἀέρα. Τὸ Παιδί - Φάντασμα, ποὺ εἶναι κιόλας τραυματισμένο στὸν ὦμο ἀπὸ τὴν προ-

ηγούμενη συνάντησής του με τον Γκρίζο "Ανθρώπο χάνει την ισορροπία του και πέφτει. Δυο άστουφύλακες δίπλα του σωριάζονται νεκροί χτυπημένοι από θλήμματα. Ένας τρίτος τραυματίζεται βαρειαί.

Ο άσιτυνόμος Χούλιγκαν μουγγρίζει από λύσσα:

— Νά πάρη ή ευχή! "Εφραξε την υπόνομο ο προδότης! Είχε, φαίνεται, τοποθετήσει από καιρό μια βόμβα στην υπόνομο με το σκοπό να προκαλέση ανατίναξη και απόφραξη της υπονόμου, σε περίπτωση που θα βρισκόταν σε δύσκολη θέση! Τώρα, μάς ξεφεύγει για μια φορά ακόμη ο διαβολεμένος κατάσκοπος! "Όσο να θγού με από την υπόνομο και να προσπαθήσουμε να θρούμε την άλλη άκρη της, αυτός θα έχη κάνει φτερά!

Ο Γιώργος άνασηκώνεται άργα και έξετάζει με προσοχή τó μέρος όπου έγινε ή έκρηξις. Κουνάει τó κεφάλι του.

— Ναί. Δέν είναι δυνατόν νά προχωρήσουμε! "Η υπόνομος έχει κλείσει στό μέρος αυτό από πέτρες και χώματα.. Μάς έξφυγε πάλι! Καί αυτή τη φορά τά πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα. "Ένας Θεός μόνο ξέρει ποιá θα είναι ή νέα μορφή που θα πάρη και τó καινούργιο του όνομα! Θα

δυσκολευτούμε πολύ νά ξαναβρούμε τά ίχνη του!

Γυρίζει πίσω και άνεβαίνει στό σπύτι του Μπράμσον. Τό έρευνά με προσοχή και άνακαλύπτει μέσα σ' ένα δωμάτιο μιá ισχυρή συσκευή άσυρμάτου, διάφορα σύνεργα μεταμφιέσεως και ένα βιβλίο όπου είναι τυπωμένος ένας κρυπτογραφικός κώδικας. Ασφαλώς πρόκειται για τόν κώδικα με τόν όποιο ο Γκρίζος "Ανθρώπος συνειννοείται με τó Βερολίνο. "Ο Γιώργος τόν θάζει στην τσέπη του μολοντί ξέρει ότι είναι άχρηστος. "Ο Μπράμσον ότάνι φτάση στό νέο του κρησφύγετο θα σπεύση νά ειδοποιήση τó Βερολίνο ότι ο κώδικας έπεσε στά χέρια τών "Αμερικανών και ότι πρέπει νά άρχίσουν νά χρησιμοποιούν καινούργιο.

Ο Γιώργος βρίσκει και κάτι άλλο, που δέν του κάνει καμμιά ιδιαίτερη έντύπωση. Πρόκειται για μιá έπιστολή από ένα μεσιτικό γραφείο πωλήσεως οικόπέδων και σπιτιών, ένα διαφημιστικό έντυπο, από εκείνα που συνηθίζουν νά στέλνουν οι μεσίτες σε πολλά σπίτια. Δέ φαίνεται νά έχη καμμιά σημασία ή διαφημιστική αυτή έπιστολή, μά ο Γιώργος τη χώνει στην τσέπη του για καλό και για κακό.

Τέλος, φεύγει, μπαίνει σ' ένα ταξί και γυρίζει στο σπύτι όπου τόν περιμένουν

μέ αγωνία τ' άλλα παιδιά. Τότε μόνο καταλαβαίνει ότι έχει πυρετό και ότι ο ώμος του πονάει τρομερά. Τò πρόσωπό του έχει χλωμιάσει και τὰ γόνατά του τρέμουν. Ξαπλώνεται σ' ένα κρεβάτι και σχεδόν άμέσως αρχίζει νά παρσαληρή...

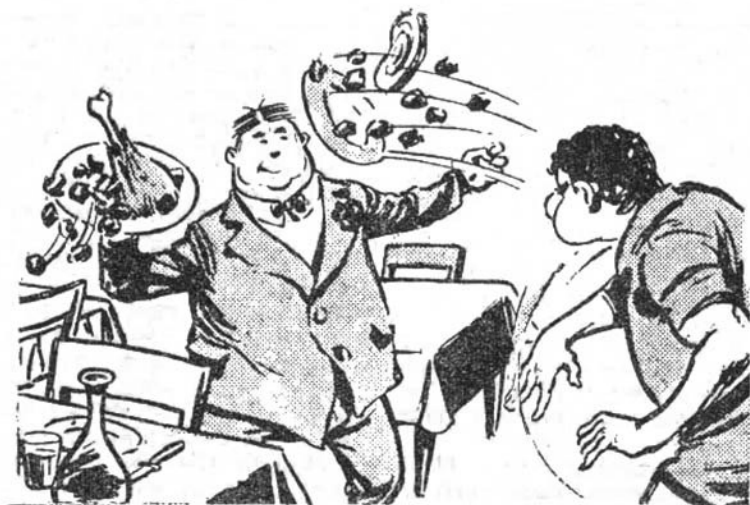
Ό κτηματομεσίτης

ΕΧΟΥΝ περάσει πέντε μέρες από την τελευταία σύγκρουση του Παιδιού - Φάντασμα με τόν Γκρίζο "Ανθρωπο. Στο διάστημα αυτό, ο Γιώργος έμεινε στο κρεβάτι με ύψηλό πυρετό, παλεύοντας

μέ τò θάνατο. Τò τραύμα του είχε ανοίξει στο διάστημα τού κυνηγητού τού Μπράμστον και είχε μολυνθῇ. Εύτυχώς τώρα πηγαίνει καλύτερα, μὰ τò μέτωπό του είναι αύλακωμένο από μιὰ μεγάλη ρυτίδα, πού φανερώνει όλη του την άνησυχία. Γιατί σ' όλο αυτό διάστημα ο Γκρίζος "Ανθρωπος δέν έπαψε τῇ δράσει του έναντίον τών "Αμερικανών ! Ό τρομερός κατάσκοπος τού Χίτλερ, όσο ο Γιώργος ήσαν στο κρεβάτι, κατ'ώρθω σε νά κλέψη πολύτιμα έγγραφα από ένα εργοστάσιο πολεμικού ύλικού, πού κατασκευάζει ένα νέο τύπο μηχανῆς αεροπλάνων τελει-

Μιὰ έκρηξις άντηχεί μέσα στην ύπόνομο!...

Πιάτα έκσφενδονίζονται μεταξύ των αντιπάλων!

ότερο από κάθε προηγούμενο!

— Πρέπει να κάνουμε κάτι!, λέει και ξαναλέει το 'Ελληνόπουλο με απόγνωση. Πρέπει να ξαναβρούμε τον Γκριζο "Ανθρωπο και να τον σταματήσουμε για πάντα! Πώς όμως; Πώς...

Ο Σπίθας τον διακόπτει:
— Γιώργο, θέλω να βγώ έξω! Κοντεύω να σκάσω κλεισμένος τόσες μέρες εδώ μέσα!

Το ύφος του Σπίθα είναι τόσο ικετευτικό, ώστε ο Γιώργος δεν μπορεί να του αρνηθή.

— Καλά λέει. Δε θα πᾶς μακριὰ όμως! Δεν πρέπει

να ξεχνᾶς ότι ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Δεν πρέπει να μάθῃ ο Γκριζος "Ανθρωπος που μένουμε πρὶν να εἴμαστε έτοιμοι να τὸν ἀντιμετωπίσουμε. Θὰ ἤθελα μάλιστα να ἔρθῃ κάποιος μαζί σου γιατί δὲν σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, Σπίθα! Μπορεῖ να σὲ πιάσῃ ἢ πεῖνα καὶ να κάνῃς καὶ μιά τρέλλα!

Τὸ ἀδιόκοπα πεινασμένο παιδί γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Γιώργο! κάνει μὲ παράπονο. Γιατί μοῦ θύμισες τὴν πείνα μου; Τὸ κάνεις ἐπὶτηδες γιὰ να μὲ πιάσῃ ἢ λιγοῦρα; Μανούλα μου! μου! Μοῦ ἀνοιξε τόσο πολὺ

την δρεξι ώστε μοῦρχεται
νὰ δαγκώσω τή... γλώσσα
μου ἀπὸ τὴν πείνα! Γειά
σας!

— Διαβολάικο, πήγαινε μα
ζί του καὶ πρόσεχέ τον!,
διατάζει ὁ Γιώργος.

Τὰ δυὸ παιδιὰ βγαίνουν
καὶ ὁ Γιώργος θυθίζεται πά
λι στὶς σκέψεις του. Καὶ τί
δὲ θάδινε γιὰ νὰ μάθῃ ποῦ
μένει τώρα ὁ Μπράμστον
καὶ μὲ ποῦ νὸν ὄνομα! Πῶς
ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ μά
θῃ αὐτό; Τὸ γόνιμο μυαλό
του δουλεύει μὲ σύστημα
καὶ μέθοδο καὶ ξαφνικά ἕνα
χαμόγελο λάμπει στὰ χεῖλῃ
του.

— Κατερίνα!, λέει. Μοῦ
φέρνεις τὸ παιντελόνι ποῦ φο
ροῦσα ὅταν γύρισα ἀπὸ τὸ
σπίτι τοῦ Μπράμστον πρὶν
πέσω μὲ πυρετὸ στὸ κρεβ
βάτι; Μπράβο! Ψάξε τώρα
στὴν τσέπη του. Τί βρήκες;
"Ἐνα βιβλιαράκι καὶ ἕνα φά
κελο; Δώσε μου τὸ φάκελο.

Παίρνει τὸ φάκελο καὶ δια
βάζει στὸ ἐξωτερικὸ του με
ρικὲς λέξεις ποῦ εἶναι τυ
πωμένες: «ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙ
ΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο' ΧΑ
ΡΑΝ. ΟΔΟΣ 8ῃ ΑΡΙΘΜΟΣ
34Η. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩ
ΝΟΥ ΝΥ 432536».

— Αὐτὸ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ
ἴσως στὸν Μπράμστον!,
λέει.

Καί, καθὼς ἡ Κατερίνα
καὶ ὁ Νίκος τὸν κυτᾶζουν
μὲ ἀπορία, τὸ Παιδί - Φάν
τασμα συνεχίζει:

— Γιὰ νὰ νοικιάσῃ ἢ νὰ ἀ-

γοράσῃ τὸ νέο σπίτι του, ὁ
Γκριζὸς "Ἀνθρωπος πρέπει
νὰ πῆγῃ σ' ἕνα κτηματομε
σιτικὸ γραφεῖο. "Ἄν ἔχουμε
τὴν τύχῃ νὰ πῆγῃ σ' αὐτὸ ἐ
δῶ, ἴσως μπορέσουμε νὰ ἀ
νακαλύψουμε τὸ νέο κρη
σφύγετό του κάνοντες μιὰ
ἐρευνα στὰ βιβλία τοῦ γρα
φεῖου! Φυσικά, δὲ θὰ νοί
κισε ἢ ἀγόρασε τώρα μό
λις τὸ νέο σπίτι του. Θὰ τὸ
ἔχῃ κάνει αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ,
ὥστε νὰ μὴν βρεθῇ στὸ δρό
μο σὲ περίπτωσι ποῦ θὰ ἀ
ναγκαστοῦν νὰ φύγῃ ἐπει
γόντως ἀπὸ τὸ παλιὸ κατα
φύγιό του, ὅπως καὶ ἐγίνε!
Φέρε μου ὅλα τὰ ρούχα μου,
Κατερίνα. Θὰ πάω νὰ κάνω
μιὰ ἐπίσκεψι στὸ γραφεῖο
τοῦ κ. Ο' Χάραν...

— Μὰ, Γιώργο, εἶσαι ἀκό
μη ἐξηνητημένος ἀπ' τὸν πυ
ρετό! Δὲν πρέπει νά...

— Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι
πρέπει νὰ κινηθοῦμε μὲ ὅσο
μεγαλύτερη ταχύτητα μπο
ροῦμε Κατερίνα; τὴν διακό
πει ὁ Γιώργος. "Ἄν περιμέ
νω νὰ γίνω ἐντελῶς καλά
γιὰ νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸν
Γκριζὸ "Ἀνθρωπο, θὰ ἔχῃ
τελειώσει στὸ μεταξὺ ὁ...
πόλεμος!

Λύγῃ ὥρα ἀργότερα, ὁ
Γιώργος Θαλάσσης βγαίνει
ἀπὸ ἕνα ταξί μπροστὰ σ' ἕ
να κεντρικὸ κτίριο τῆς Νέ
ας Ὑόρκης μιὰ πολυκατοι
κία ὅπου εἶναι ἐγκατεστη
μένα ἑκατοντάδες γραφεῖα
διαφόρων ἐπιχειρήσεων.
Μπαίνει στὸν προθάλαμο,

βλέπει στον πίνακα των ενοίκων ότι ο Ο' Χάραν είναι στο δέκατο πάτωμα και παίρνει τον ανέλκυσηρα.

Αισθάνεται θαυμάσια στην υγεία του. Η ανάπαυσις και το καλό φαγητό του έχουν ξαναδώσει όλες σχεδόν τις δυνάμεις του και, αν δεν ήταν λίγο αδύνατος, ακόμη θα μπορούσε να πη ότι δεν είχε αισθανθή τον έαυτό του σε τόση φόρμα ποτέ άλλοτε στη ζωή του. Βγαίνει στο δέκατο πάτωμα και πιέζει το κουμπι του κουδουνιού σε μια πόρτα που έχει την επιγραφή του μεσιτικού γραφείου.

Του άνοιγει ένας μεσόκοπος άντρας.

— Σε τί μπορώ να σάς εξυπηρετήσω μικρέ; ρωτάει ευγενικά.

— Ψάχνω να βρω κάποιο συγγενή μου λέει ο Γιώργος. Ένα θείο μου, αδελφό της μητέρας μου. Ξέρω ότι αγόρασε μέσω του γραφείου σας ένα σπίτι, μα δεν ξέρω πού βρίσκεται το σπίτι.

— Περίεργο!, κάνει ο άλλος ζαρώνοντας τα φρύδια του. Ξέρετε ότι αγόρασε μέσω του γραφείου μας και δεν ξέρετε το σπίτι του;

— Ναίί, λέει ο Γιώργος. Θα σάς εξηγήσω πώς. Η μητέρα μου κι' εγώ μένουμε στο Λός "Αντζελες. Εκεί έμεινε κι' ο θείος μου, αλλά αποφάσισε νάρθη στη Νέα

Υόρκη για να έγκαιστασθῇ. Καί θυμάμαι ότι είχε μιλήσει για ένα μεσιτικό γραφείο Ο' Χάραν, το οποίο του είχε συστήσει ένας φίλος του. Έφυγε για τη Νέα Υόρκη και από τότε δεν μάς έδωσε κανένα σημείο ζωής. Δεν ξέρω γιατί. Έτσι, όταν ήρθα κι' εγώ για να εργαστώ εδώ, πριν από λίγες μέρες, σκέφτηκα να δοκιμάσω να τον βρω και θυμήθηκα το όνομά σας.

— Πώς λέγεται ο θείος σου, παιδί μου;

— Μπράμστον...

Ο μεσίτης μένει για μερικές στιγμές σκεπτικός. Έπειτα λέει:

— Μπράμστον... Μπράμστον... Όχι! Κανένα Μπράμστον δεν αγόρασε σπίτι τι από μάς. Μόνο...

— Μόνο;

— Θυμάμαι ότι ένας Μπράμστον, εδώ και δυό μήνες, νοίκιασε για δυό χρόνια για λογαριασμό ενός φίλου του ένα εξοχικό σπίτι, στο προάστιο Μπίλγου-λ. Δέ θα πρόκειται όμως για το θείο σου, αφού ενεργούσε για λογαριασμό άλλου και αφού έπρόκειτο για ένοικίασι και όχι για αγορά.

— Μαλλον έχετε δίκιο, λέει ο Γιώργος. Πάντως δε θα χάσω τίποτε αν πάω να ρίξω μια ματιά. Έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε τη

διεύθυνσί του;

— Εύχαρίστως.

Ο μεσίτης του δίνει τη διεύθυνσι· και ο Γιώργος βγαίνει γεμάτος χαρά. Έχει την έντύπωσι ότι βρίσκεται πάλι στα ίχνη του τρομερού Γκριζου Άνθρώπου και ότι πολύ σύντομα θα συναντηθῇ πάλι μαζί του. Δὲ θά ἦταν ὅμως τόσο χαρούμενος, ἂν μπορούσε νὰ δῇ καὶ ν' ἀκούσῃ αὐτὰ ποὺ γίνονται μέσα στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο μόλις βγῇκε. Ὁ μεσίτης παίρνει τὸ τηλέφωνο καὶ συνθέτει ἕναν ἀριθμὸ.

— Έδῶ Ὁ Χάραν! λέει. Ἐγινε ἀκριβῶς ὅπως εἶχατε προβλέψει. Ἦρθε ἕνα παι

δι καὶ μὲ ρώτησε ἂν ἕνας Μπράμστον εἶχε ἀγοράσει ἕνα σπῆτι μέσω τοῦ γραφείου μου. Τοῦ ἔδωσα τὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ εἶπατε. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ γραφεῖο μου, γιατί, ἂν τὸ παιδί αὐτὸ σὰς ξεφύγῃ, θὰ μοῦ στεῖλῃ τὴν ἀστυνομία. Καλὰ τὸ ξέρω ὅτι τὰ χρήματα ποὺ μοῦ δώσατε μὲ ἀποζημιώνουν. Γι' αὐτὸ ἀλλωστε δέχτηκα νὰ κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά, ποὺ δὲν εἶναι ἐντελῶς σύμφωνη μὲ τοὺς νόμους. Ἀντίο. Θὰ φύγω γιὰ ἄλλη πολιτεία καὶ θὰ δοκιμάσω νὰ ἀρχίσω μιὰ νέα δουλειά ἐκεῖ...

Τὸ νόμισμα πέφτει χάμω κι' ἀνοίχει στὰ δύο

Ο Γιώργος εξετάζει το νόμισμα με το φακό του!

Στά χέρια του Γκρίζου

ΕΧΕΙ σουρουπώσει, όταν ένα ταξι μεταφέρει το Παιδί - Φάντασμα στο προάστιο Μπίλγουϊλ. Αφήνει το ταξί σε αρκετή απόσταση από τη διεύθυνση που του έδωσε ο μεσίτης και συνεχίζει το δρόμο του με τα πόδια.

Το σπίτι είναι μία μικρή βίλλα, τριγυρισμένη από ένα πολύ μεγάλο κήπο. Όλα τα παράθυρα είναι κλειστά και κανένα φως δεν προδίδει την παρουσία ανθρώπων εκεί. Ο Γιώργος μένει για

αρκετή ώρα ασάλευτος κρυμμένος πίσω από τον κορμό ενός δέντρου, παρακολουθώντας το σπίτι. Ο δρόμος είναι έντελως έρημος και σκοτεινός. Το σημείο αυτό του προαστίου απέχει πολύ από το κέντρο και είναι τόσο άραιο τα σπίτια που βρίσκονται σ' αυτόν, ώστε οι διαβάτες πρέπει να είναι πολύ σπάνιοι εκεί, ακόμη και σε διάστημα της ημέρας.

Από τη μία και την άλλη μεριά του σπιτιού εκτείνονται άχτιστα οικόπεδα. Ο Γιώργος κάνει τον γύρο της μάντρας του κήπου με χίλιες προφυλάξεις και, όταν φτάνη στο πίσω μέρος, πι-

δάει, πιάνεται από την κορυφή του τοίχου, σκαρφαλώνει επάνω με μία σύσπασι των μπράτσων του και προσγειώνεται απαλά στο έσω-τερικό του κήπου.

Για μερικές στιγμές μένει ασάλευτος και σιωπηλός με το αυτί του στημένο. Δεν ακούει τίποτε και τα γυμνασμένα μάτια του δεν διακρίνουν απολύτως καμμιὰ κίνησι μέσα στον κήπο.

Αρχίζει να γλιστράη ανάλιαφρα προς το μέρος του σπιτιού με το χέρι του στη λαβή του πιστολιού του. Όταν φτάνη κοντά στήνει πάλι το αυτί του. Δεν ακούει πάλι τίποτε. Κι' όμως έχει ένα παράξενο συναίσθημα. Σάν να τον παρακολουθούν άόρατα μάτια. Σάν να παραμονεύουν κάπου εκεί γύρω άθόιστοι άντ'παλαιοι.

— Τί έχω πάθει; σκέπτεται. Είμα, φαίνεται έκνευρισμένος! Τό σπ'τι αυτό είναι έρημο! Δέ χωράει καμμιὰ άμφιβολία γι' αυτό!

Πλησιάζει στήν πίσω πόρτα πιάνει τό πόμολο και τό γυρίζει. Η πόρτα είναι κλειδωμένη. Βγάζει τό γενικό άντικλειδί του από τήν τσέπη του, τό έφαρμόζει στήν κλειδαριά και πιέζει ένα κουμπάκι. Ένα σχεδόν άναπαίσθητο τριξίμο ακούγεται και ή πόρτα υποχωρεί. Ο Γιώργος γλιστράει σιγά έσωτερικά μιάς κουζίνας όπως καταλαβαίνει από τίς όσμες των φαγητών. Άνά-

θει για μία στιγμή τό φανάρι του, προσανατολίζεται και τό ξανασθώνει. Προχωρεί προς τήν έσωκερική πόρτα και τήν άνοίγει. Κυττάζει με προφυλάξεις και βλέπει έναν έρημο και σκοτεινό διάδρομο. Τόν διασχίζει άθόρυβα και φτάνει σ' ένα χώλ. Έτοιμάζεται να άνάψει τό φανάρι του, όταν ξαφνικά τό χώλ φωτίζεται άπλετα, από ένα δυνατό ήλεκτρικό γλάμπο, πού κρέμεται στο ταβάνι. Μιά φωνή λέει:

— Καλώς ήρθες, άγαπητό μου Παιδι - Φάντασμα! Βλέπκ ότι ό Ο' Χάραν έκανε καλά τή δουλειά πού του άνέθεσα!

Ο Γιώργος γυρίζει και βλέπει τρεις άντρες πού στέκονται σέ τρεις διαφορετικές πόρτες του χώλ. Ο ένας είναι ο Μπράμστον. Οι δυό άλλοι είναι όλοφάνερα μέλη του υποκόσμου τής Νέας Υόρκης. Κρατούν και οι τρεις από ένα πιστόλι στα χέρια τους με τίς κάννες τους στραμμένες προς τό σπ'θος του Έλληνόπουλου!

— Έπσεες στήν παγίδα, Παιδι - Φάντασμα!, συνεχίζει ό προδότης Μπράμστον. Καθώς βλέπεις, υπάρχουν πιδ έξυπνοι από σένα! Όταν, έφυγα από τό σπ'τι μου θυμήθηκα ότι είχα αφήσει εκεί και μία έπιστολή μεσίτη πού είχε έρθει ταχυδρομικά πριν από λίγες μέρες. Σκέφτηκα λοιπόν, ότι θά πήγαίνες να δής αυτόν

τόν μεσίτη γιά νά προσπαθήσης νά μάθης ἄν μοῦ εἶχε πουλήσει ἢ ἐνοικιάσει κανένα σπίτι καί σοῦ ἔστησα τήν παγίδα. Μὲ μιὰ καλὴ πληρωμὴ, τὸν ἔπεισα νά σοῦ δώσῃ αὐτὴ τὴ διεύθυνσι ἄν πήγαίνεις νά τὸν δῇς καὶ νά μὲ εἰδοποιήσῃ.

— Εἶναι, λοιπόν, κι' αὐτὸς προδότης; ρωτᾷ ὁ Γιώργος.

— "Ὅχι! Ἀπλῶς εἶναι ἕνας παλιανθρωπάκος ποῦ δὲ διαπάζει καὶ πολὺ νά πιασθῇ τὸ νόμο γιά νά κερδίσῃ μερικά χρήματα. Καὶ τώρα, Παιδί - Φάντασμα, ἔτοιμάσου νά πεθάνῃς!

Ὁ Γιώργος ἀνοίγει τὸ στόμα του γιά νά μιλήσῃ, μιὰ ὁ Μπράμστον τὸν σπαιμάττει.

— Ξέρω τί θὰ μοῦ πῇς, τοῦ λέει. "Ὅτι ἔχεις ἔρθει μαζί μὲ ἄλλους, ποῦ περιμένουν ἔξω, ἔ; Λὲς ψέματα! Ἀνθρωποὶ μου σὲ παρακολοθοῦν ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ μπῆκες στὸ προάστιό μας καὶ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ἦρθες ἐντελῶς μόνος. Βέβαια, ὑπάρχει τὸ ἐνδεχόμενον νά ἔχῃς εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία ποῦ πηγαίνεις. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ σὲ σκοτώσουμε ἐδῶ. Θὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ σὲ στείλουμε σπὸν ἄλλο κόσμο σ' ἕνα μέρος, ὅπου κανένας δὲν θάρθῃ νά μᾶς ἐνοχλήσῃ. Τζών, ἀφόπλισέ τον!

"Ενας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώ-

πους τοῦ ὀρχικαπασκόπου πλησιάζει τὸ Γιώργο ἀπὸ πῶς καὶ τὸν ἀφοπλίζει. "Επειτα, τὸν βγάζουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὸν ὀδηγοῦν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποῦ εἶναι σταματημένο λίγο πρὶν πέρα μέσα σπὸ σκοτεινὸ δρόμο. "Ενας ἀπὸ τοὺς γκαγκιστερ κάθεται σιὸ βολάν μὲ τὸν Μπράμστον δίπλα του. Τὸ Γιώργο τὸν καθίζουν σπὸ πῶς μέρος καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι κακοποιοὶ παίρνουν θέσεις δεξιὰ κι' ἀριστερὰ του. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾷ καὶ ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς ἐρημικῆς ἐξοχῆς.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα μένει ἀμίλητο καὶ σκεπτικό. Ἡ θέσις του εἶναι κρίσιμη. Οἱ ἀντίπαλοί του εἶναι πολλοὶ καὶ ὀπλισμένοι καὶ αὐτὸς εἶναι ἀσπλός. "Ὅχι ἐντελῶς ὁμως. "Ἐχει δεμένον μαζί μὲ τὴ θήκη του πάνω σπὸ δεξιὸ μὲρὸ του, ἕνα μικρὸ μαχαίρι, ποῦ τόσες φορές τὸν ἔχει σώσει σπὸ παρελθόν. Καί, τὸ κυριώτερον γὰ χέρια του δὲν εἶναι δεμένα! Οἱ ἀντίπαλοί του σίγουροι γιά τὴ δύναμί τους, δὲν τὸν ἔχουν δέσει!

Βέβαια, εἰ ἐλπίδες σωτηρίας εἶναι ἐλάχιστες. Τὸ Παιδί - Φάντασμα, ὁμως εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ δὲν ἀπειλπίζονται ποτέ, ποῦ πολεμοῦν ὡς τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς τους...

Ἀκουμπᾷ τὸ κεφάλι του

στή ράχη του καθ' ὅσματος
καὶ κλείνει τὰ μάτια του.
Ὑποκρίνεται τὸν κοιμισμένο.

Ἡ... γυμναστική τοῦ Σπίθα

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ὁ
Σπίθας καὶ ὁ
Διαβολάκος βαδίζουν γοργά
στούς δρόμους τῆς Νέας
Ἰόρκης. Τὸ ἀδιόκοπα πεινα-
σμένο παιδί χοροπηδάει ἀ-
πὸ τῆ χαρὰ του.

— Ἐπιτέλους!, μουρμου-
ρίζει. Θὰ φάω λίγο φαγητὸ
ἐστιατορίου ἐπειτα ἀπὸ τό-
σες μέρες! Βαρέθηκα πιά
νὰ τρώω ξερὰ φαγητὰ στὸ
ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχαιμε κλει-
στῇ! Πεθύμησα ψητὸ κρέας
καὶ μακαρόνια σοῦπες καὶ
ἄλλα σχετικὰ! Θὰ τὴν κά-
νω... ταράτσο ἀπόψε, Δια-
βολάκο! Νὰ ἔνα ἐστιατό-
ριο!

Μπαίνουν στὸ ἐστιατόριο,
ποὺ δὲν εἶναι ἐντελὼς γεμά-
το καὶ θρῖσκουν ἕνα τραπέ-
ζι κοντὰ στὸν τοῖχο. Ὅταν
τὸ γκαρσόνι πλησιάζει, ὁ
Σπίθας διατάζει:

— Τέσσερις μερίδες ψητό,

δυὸ μακαρονάδες, τρεῖς σα-
λάτες, τυρὶ καὶ ἐλιές!

Τὸ γκαρσόνι ζαρώνει τὰ
φρύδια του. Δὲν μπορεῖ νὰ
καταλάβῃ τί θὰ τὰ κάνουν
ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ τὰ δυὸ
αὐτὰ παιδιὰ. Χωρὶς νὰ μιλή-
σῃ ἀπομακρύνεται καὶ γυρί-
ζει σὲ λίγο μὲ ἕνα μεγάλο
δίσκο γεμάτο πιᾶτα. Τὸν ἀ-
κουμπάει πάνω στὸ τραπέζι
τῶν παιδιῶν καὶ πρὶν καλὰ
καλὰ τοποθετῇ τὰ πιᾶ-
τα μπροστὰ τους, ὁ Σπίθας
ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσιν! Τὸ πε-
ριεχόμενο τοῦ ἐνὸς πιάτου
ἐξαφανίζεται ἀστραπιαίως
μπροστὰ στὰ κατὰπληκτα
μάτια τοῦ γκαρσονιῦ. Τὸ
ἕνα πιᾶτο μὲ τὴ μακαρονά-
δα ἀδειάζει ὅσο νὰ πῆς τρία
καὶ ἡ μία σαλάτα χάνεται
ὅταν νὰ διαλύθηκε στὸν ἀ-
έρα!

Τὸ γκαρσόνι κάνει δυὸ βή-
ματα πίσω καὶ σταυροκοπιέ-
ται. Τί πα· δι εἶν' αὐτό; Πῶς
τὰ χωράει ὅλα αὐτὰ τὸ στο-
μάχι του;

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα ὁ
Σπίθας ἐξαπφωνάζει τὸ
γκαρσόνι. Τὰ πιᾶτα ἔχουν ἀ-
δειάσει ὅλα.

— Φάγαμε τὰ ὀρεκτικά!,
λέει μὲ ἱκανοποίησιν. Τώρα,
φέρε μας κάτι νὰ φάμε!

— Νά... φάτε! τραυλίζει
σισισισμένο τὸ γκαρσόνι.
Καὶ τί κάνατε τόση ὥρα;

— Ἀνοίγαμε τὴν ὄρεξι-
μας!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας.
Φέρε μας πέντε μερίδες ψη-
τὸ καὶ ἀνάλογο φωμί, κα-
θὼς καὶ δυὸ - τρία πιᾶτα

πυλάφι! Γρήγορα!

Τὸ γκαρσόνι, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ ἐκπληξι, φέρνει τὴ νέα παραγγελία τοῦ Σπίθα, ποὺ ρίχνεται μὲ τὰ μοῦτρα στὸ καταβρόχθισμα τῶν φρονητῶν. Δὲν προσέχει τί γίνεται γήρω του. "Εἶσι δὲν βλέπει ἕναν ἄντρα ποὺ εἶναι καθισμένος σ' ἕνα γειτονικὸ τραπέζι καὶ τὸν κυττάζει παράξενα. Τὸ πρόσωπό του, παχὺ καὶ γελοῖο, εἶναι γεμᾶτο ἀπορία. Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα. Ὁ Διαβολάκος, ὅμως τὸ ἔχει προσέξει αὐτὸ καὶ τὸν παρακολουθεῖ ἀγρυπνῶν. "Εἶσι, τὸν βλέπει νὰ σηκώνεται ξαφνικὰ καὶ νὰ πλησιάζει στὸ τραπέζι τους.

Ὁ ἄγνωστος ἔχει τὸ ἕνα τοῦ χέρι στὴν τσέπη του καὶ ὁ Διαβολάκος καταλαβαίνει ὅτι τὰ δάχτυλά του σφιγγουν ἐκεῖ μέσα τὴ λαβὴ ἐνὸς πιστολίου.

Μὲ ἀνεπαίσθητες κινήσεις τὸ παιδάκι ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιάνει ἕνα ποτήρι γεμᾶτο νερό.

— Σπίθα! λέει ὁ ἄγνωστος μὲ χαμηλὴ φωνή.

Τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— "Αφῆσέ με ἦσυχ! Δὲ βλέπετε ὅτι εἶμαι ἀπασχολημένος;

Καὶ ξανασκύβει στὸ φαγητό του Ὁ ἄγνωστος λέει.

— Σπίθα, ἔχω ἕνα πιστόλι στὴν τσέπη μου καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὲ γαζώσω, ἂν

δὲ σηκωθῆς ἀμέσως καὶ δὲ θῆς ἦσυχαι - ἦσυχαι ἔξω!

Ὁ Σπίθας ξανασηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ μουρμουρίζει γκρινιακά:

— Μ' ἄλλα λόγια, θέλεις νὰ μὲ κάνης νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα ἔ; Δὲ σηκώνομαι ἀπὸ δῶ ἂν δὲν τελειώσω τὸ φαγητό μου. Πάρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε, ἂν δὲ βαριέσαι!

Ὁ Διαβολάκος βλέπει τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου νὰ κινῆται μέσα στὴν τσέπη του καὶ φοβᾶται μήπως ὁ γκάγκστερ εἰσιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ τὸ φίλο του. Ἀντιδρᾷ μὲ γρηγοράδα. Τὸ χέρι του ποὺ κρατᾷ τὸ ποτήρι τινάζεται ἀπότομα καὶ τὸ νερὸ περιλούζει τὸν γκάγκστερ.

Βλασιήμιες ἀντηχοῦν καὶ ὁ ἄγνωστος τραβιέται πίσω φέρνοντας τὰ χέρια του στὸ βρεγμένο πρόσωπό του. "Επειτα, κάνει νὰ ξαναφέρῃ τὸ χέρι του στὴν τσέπη του.

Μὰ ὁ Σπίθας ἔχει κιόλας περάσει σιτὴν ἀντεπίθεσι. "Ἐχει τιναχτῇ ὀρθοῖται καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἀντίπαλός του θγάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη του, ὀρμάει ἐναντίον του. Μὲ τὸ ἀριστερὸ τοῦ χέρι χτυπάει τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ ἄλλου στὸν καρπὸ κάνοντας τὰ μουδιασμένα δάχτυλά του νὰ παρατήσουν τὸ ὄπλο. Μὲ τὸ ἄλλο του χέρι, δίνει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ γκάγκστερ, ποὺ

τόν στέλνει να πέση πάνω σ' ένα γειτονικό τραπέζι!

Ο Διαβολάκος, που έχει συσπειρωθή έτοιμος να πάρη τὸ μέρος τοῦ φίλου του, βλέπει τότε κάτι πολύ παράξενο. Ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γκάγκοτερ πέφτει στὸ πάτωμα ἓνα μεταλλينو νόμισμα, ἓνα κέρμα τοῦ ἐνὸς δολλαρίου. Μόλις χτυπάει στὶς πλάκες τοῦ πατώματος, τὸ νόμισμα ἀνοίγει στὴ μέση, χωρίζει σὲ δύο! Εἶναι κούφιο στὸ ἐσωτερικὸ του...

Ο γκάγκοτερ ἀρπάζει ἓνα πιάτο μὲ φαγητὸ καὶ τὸ πετάει ἐναντίον τοῦ Ἑλληνόπουλου ποὺ ταυτοχρόνα πετάει ἐπίσης ἓνα πιάτο μὲ φαγητὸ στὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐπειτα ὁ ἀγνωστος δοκιμάζει νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Σπίθα. Μὰ τὸ ἀχόρταγο παιδί, ποὺ θιάζεται νὰ ξαναρχίσῃ τὸ γεῦμα του, χυμᾷ ἐπάνω του καὶ τοῦ δίνει μιὰ δεύτερη γροθιά, ποὺ στέλνει τὸν γκάγκοτερ νὰ κυλιστῇ κοντὰ στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου!

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ἀγνωστος βρίσκει πὺρ συνετὸ νὰ φύγῃ. Καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸ δαιμονισμένο αὐτὸ παιδί τώρα ποὺ ἔχει μείνῃ ἄοπλος. Σηκώνεται, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Ο Σπίθας ξανακάθεται στὸ τραπέζι του καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ πρῶνι μουρμουρίζοντας:

— Μανούλα μου! Πόσο μοῦ ἀνοίξε τὴν ὄρεξι αὐτὴ ἡ... γυμναστική!

Ο Διαβολάκος, γεμάτος περιέργεια, μαζεύει ἀπὸ χάμω τὸ νόμισμα ποὺ ἀνοίξε στὰ δύο. Τὸ κυττάζει δὲ βρίσκει τίποτε τὸ ἀξιο λόγου καὶ τὸ βάζει στὴν τσέπη του. Ἕνας κοιλοντυμένος ἀντρας πηγαίνει κοντὰ τους καὶ λέει:

— Εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐστιατορίου, κύριε! Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μὲ ἀπαλλάξατε τὸ κατόστημά μου ἀπὸ ἐναν παλιάνθρωπο, ποὺ τρομοκρατοῦσε τοὺς πελάτες μου! Γιὰ νὰ σὰς δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, δὲ θὰ δεχτῶ νὰ πληρώσετε γιὰ ὅλα ὅσα θὰ φάτε...

Τὴν τελευταία στιγμή

ΜΕΣΑ στὰ σκοτάδια τῆς ἐσχῆς, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γκρίζου Ἀνθρώπου ταξιδεύει γοργά. Οἱ προβολεῖς τοῦ φωτίζουν ἀπλῆτα σπὸ δρόμο μπροστὰ, σὰν δύο τεράστια δάχτυλα ἀπὸ φῶς. Ἕνας ἀ-

πὸ τοὺς γκάγκοτερ λέει:

— Κυττάξτε τον! Κοιμᾶται! Πρώτη μου φορά βλέπω τόση ἀπάθεια! Τὸν πηγαίνουν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ αὐτὸς κοιμᾶται σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε.

Πραγματικά, τὸ Παιδί - Φάντασμα μένει πάντα μὲ τὰ μάτια κλειστά, ροχαλίζοντα ἐλαφρά. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶναι ξύπνιος. Τὸ χέρι του εἶναι ἀκουμπισμένο στὸ δεξιὸ μηρό του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μαχαῖρι πού εἶναι δειμένο ἐκεῖ μαζί μὲ τὴ θήκη του. Καὶ εἶναι ἔξοιμος νὰ δράσῃ κεραυνοβόλα στὴν πρώτη κατάλληλῃ στιγμή.

Εἶναι μιὰ ὥρα πού ταξιδεύουν ἔτσι, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο κόβει τὴν ταχύτητά του καὶ στασιμαίνει. Ὁ Γιώργος ἀκούει πόρτες ν' ἀνοίγουν.

— Ξυπνήστε τον!, λέει ἡ φωνὴ τοῦ Μπράμστον. Καὶ πρᾶξιξτε τον ἔξω! Φτάσαμε!

Ἔνα χέρι τραντάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ἐ! Ξύπνα! Σὲ λίγο θὰ κοιμηθῇς γιὰ πάντα!

Ὁ Γιώργος χαμηλώνει περσιότερο τὸ χέρι του καὶ πιάνει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου του. Τὸ τραβάει ἐνῶ ταιχόχρονα ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ χαμουριέται.

— Ἐ; ἀνέι ὑποκρινόμενος τὸν ἀγουροξυπνημένο. Ποῦ εἶμαι;

— Στόν.. παράδεισο!, ἀ-

παντάει σαρκαστικά ὁ γκάγκοτερ. Ξεκουμπίσου κι' ἔθγα ἔξω. Θέλουμε νὰ σοῦ ποῦμε ἕνα μυστικὸ στὸ αὐτί.

Καὶ γελάει κοροϊδευτικά. Ὁ Γιώργος σκύβει καὶ πατάει στὸ σκαλοπάτι γιὰ νὰ βγῇ ἔξω. Τὸ μάτι του δουλεύει. Βλέπει ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γκάγκοτερ εἶναι πολὺ κοντὰ του μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Ἕνας ἄλλος στέκεται ἀκριβῶς πίσω του. Ὁ τρίτος μαζί μὲ τὸν Μπράμστον στέκεται λίγο πρὸ πέρα κοντὸ στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.

Καταστρώνει τὸ σχέδιό του μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Πατάει καὶ τὸ δεύτερο πόδι του στὸ σκαλοπάτι λυγίζει τὰ γόνατά του γιὰ νὰ βγῇ καὶ τὰ τεντώνει πάλι μὲ δύσινμι.

Τὸ κορμί του τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς σὰν ζωντανὴ βολίδα καὶ χτυπάει μὲ τὸ κεφάλι του τὸν γκάγκοτερ στὸ στομάχι περνώντας κάτω ἀπὸ τὸ προτεινόμενο πιστόλι του!

Ὁ γκάγκοτερ ἐκσφενδονίζεται πρὸς τὰ πίσω πέφτει ἐπάνω στὸ σύντροφό του καὶ κυλιούνται ἱκανὸι οἱ δυὸ χάμω. Κραινὲς λύσσας ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν δύο ἀλλων, καθὼς ὁ Γιώργος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλιέται κι' αὐτὸς χάμω. Αὐτὸ τὸν σώζει, γιατί οἱ σφαῖρες ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ πιστόλια τοῦ Μπράμστον καὶ τοῦ

Ο αρχικατάσκοπος τρέχει κυνηγημένος μέσα στην υπόνομο!

άλλου γκάγκστερ συναντούν
 έξι τον άδειο άέρα, στο
 σημείο όπου μιά στιγμή
 πρίν στεκόταν ο Γιώργος!

Ένω οι πεσμένοι γκάγκ-
 στερ προσπαθούν νά ξεμπλέ-
 ξουν τά μέλη τους και νά
 σηκωθούν ο Μπράμστον και
 ο άλλος πλησιάζουν για νά
 σκοτώσουν τόν Έλληνόπουλο.
 Μπροστά θαδίζει ο γκάγκ-
 στερ και ο άρχικατάσκοπος
 τού Χίτλερ έρχεται από πί-
 σω.

Κρατώντας τόν μαχαίρι
 του από τή λαβή, τόν ήρωικό
 παιδί τόν έκσφενδονίζει έναν-
 τίων τού γκάγκστερ. "Ένας
 ξερός θήχας ακούγεται και
 ο κακοποιός παρατάει τόν ό-
 πλο του, κάνει μιάν στροφή
 γύρω από τόν έαυτό του και
 πέφτει. "Ο Μπράμστον, που
 έρχεται πίσω του, σκοντά-
 φτει επάνω του και χάνει
 τήν ίσορροπία του.

Τό Παιδί - Φάντασμα, δέ
 χάνει τήν εύκαιρία. Τινάζε-
 ται όρθιο, τρέχει πρὸς τόν αὐ-
 τοκίνητο, ή μηχανή τού ό-
 ποίου λειτουργεί πάντα, και
 χώνεται στο μπροστινό κάθι-
 σμα πίσω από τόν θολάν.

"Ένας πυροβολισμός άντη-
 χεί και μιάν σφαίρα έρχεται
 από πίσω και περνώντας ά-
 πό τόν άνοιχτό παράθυρο,
 σπάξει τόν μπροστινό κρύ-
 σταλο τού αυτοκινήτου!

Μά τόν παιδί - Φάντασμα
 έχει κιόλας ξεκινήσει. Τόν
 αυτοκίνητο γλισπράει πάνω
 στην άσφαλτο και άναπτύσ-
 σει ταχύτητα ενώ άλλοι πυ-
 ροβολισμοί άντηχούν και άλ-
 λες σφαίρες έρχονται νά

σφυροκοπήσουν τόν μετάλλι-
 νο σώμα του.

"Η φωνή τού Μπράμστον
 ούρλιάζει:

— Μας ξέφυγε! Μας ξέ-
 φυγε μέσα από τά χέρια
 μας! Θά...

"Ο Γιώργος δέν άκούει άλ-
 λο. Στρίβει σέ μιάν καμπή
 τού δρόμου και ή μαύρη νύ-
 χτα τόν καίσιπνεί...

Τό μικροφίλμ

Ο ΤΑΝ μιάν ώρα
 άργάταρα τόν
 Παιδί - Φάντασμα φτάνη στο
 σπίτι, όπου μένει μαζί μέ
 τούς φίλους του, αφού έκα-
 νε ένα μεγάλο κύκλο για
 νά μην ξαναπεράση από τόν
 μέρος όπου άφησε τόν Μπράμ-
 στον και τούς άνθρώπους
 του, βρίσκει τά άλλα παιδιά
 νά τόν περιμένουν μέ άγω-
 νία. "Η Κατερίνα ρίχνεται
 στην άγκαλιά του μόλις τόν
 αντίκρύξει, μouriμουρίζον-
 τας μέ συγκίνησι:

— Είχα τόν συναίσθημα ό-
 τι κάτι πολύ κακό σου είχε
 συμβή Γιώργο! Δοξάζω τόν
 Θεό που γύριες ζωντανός
 και σώος!

— Πράγματι μου συνέβη
 κάτι σοβαρό, άπαντάει ο
 Γιώργος χαϊδεύοντάς της τά
 μαλλιά. Βρήκα τόν Γκρίζο
 "Ανθρωπο και έπεσα σέ μιάν
 παγίδα του. Μ' έπιασε αί-
 μάλωτο, μέ τή βοήθεια
 τριών γκάγκστερ και μέ με-
 τέφερε μ' ένα αυτοκίνητο σ'
 ένα έρημο μέρος για νά μέ
 σκοτώση. Εύτυχώς κατώρ-

θωσα νά τούς ξεφύγω τήν τελευταία στιγμή, παίρνοντάς του καί τὸ αὐτοκίνητο. Γλύτωσα, μὰ ἔχασα πάλι τὰ ἴχνη τοῦ καταραμένου ἀρχικατασκόπου τοῦ Χίτλερ!... Μὰ τί συμβαίνει; Σπίθα; Γιατί εἶσαι ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι καί ἀγκομαχᾷς ἔτσι;

— Κο... κοντεύω νά σκάσω ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητό!, τρολλίζει τὸ ἀδιόκοπα πεινᾶσμένο παιδί. Κι' ὅμως... ἐξακολουθῶ νὰ πεινῶ!

Ὁ Γιῶργος γυρᾷ στὸ Διαβολάκο.

— Τί συνέβη, Διαβολάκο; Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶχατε κανένα ἐπεισόδιο...

— Εἴχαμε ἕνα ἐπεισόδιο καί μάλιστα πολὺ σοβαρό, ἀπαντᾷ τὸ παιδάκι. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σίγουρα ἀνήκει στὴ συμμορία τοῦ Γκρίζου Ἀνθρώπου πειραλῆγο νὰ σκοτώσῃ τὸ Σπίθα...

Καί διηγεῖται στὸ Παιδιφάντασμα τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν ἄγνωστο γκάγκστερ.

— Ὃταν ὁ γκάγκστερ ἔφυγε, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐσπιατορίου εὐχαριστήθηκε τόσο πολὺ ὥστε εἶπε στὸ Σπίθα ὅτι δὲ δεχόταν νὰ πληρωθῇ γιὰ ὅσα φαγητά θὰ ἔτρωγε! Αὐτὸ ἦταν μεγάλο σφάλμα ἐκ μέρους του!... Ὁ Σπίθας, ὅταν ἀκούισε ὅτι δὲν θὰ πληρωνε, ρίχτηκε στὸ φαγητὸ μὲ τότε σὺν μανία, ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐσπιατορίου ἀρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του ἀπὸ

τὴν ἀπελπισία του καί νὰ φωνάζῃ ὅτι καταστράφηκε!

Ὃταν ὁ Σπίθας χόρτασε πιά, ἀφοῦ ἔφαγε τρόφιμα ἀρκετὰ γιὰ νὰ χορτάσουν εἴκοσι ἄνθρωποι δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ καί ἀναγκοσιπῆκαμε νὰ τὸν κουβαλήσουμε στὰ χέρια ὡς ἕνα ταξι γιὰ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ!

— Μανούλα μου!, θογγάει ὁ Σπίθας. Τί νὰ κάνω; Κοντεύω νὰ σκάσω κι' ὅμως πεινῶ ἀκόμη!

Τὰ παιδιὰ δαῖζουν τὰ γέλια. Ἐπειτα, ὁ Διαβολάκος λέει σοβαρά:

— Ἦταν περίεργος τύπος ἐκεῖνος ὁ γκάγκστερ ποὺ ἀναγκώρισε τόσο εὐκολὰ τὸ Σπίθα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί εἶχε στίς ἡσέπες του κούφια νομίσματα!

Ὁ Γιῶργος ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Τί εἶπες; ρωτᾷ παραξενημένος. Κούφια...

— Κούφια νομίσματα... Κέρματα! Καθὼς τὸν ἔδερνε ὁ Σπίθας, ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ ἄλλου ἔβγαλε ἕνα νόμισμα καί ἀνοίξε σπὰ δύο. Μέσα ἦταν κούφιο! Δὲ σὰς φαίνεται περίεργο αὐτό;

— Κούφιο νόμισμα! μουρμουρίζει ὁ Γιῶργος. Πραγματικά εἶναι περίεργο! Καί τὸ πῆρε πάλι;

— Ὅχι! Δὲν κατὰλαβε ὅτι τοῦ ἔβγαλε... Τὸ μάζεψα ἐγώ.

— Τὸ ἔχεις ἐπάνω σου τόσῃ ὥρᾳ καί δὲν μιλᾷς; λέει ὁ Γιῶργος μὲ ταραχή.

Δός το μου! Γρήγορα...

Ξαφνιασμένος, ο Διαβολάκος θγάζει το κούφιο νόμισμα από την τσέπη του και το δίνει στο Γιώργο. Αυτός το εξετάζει για λίγο. Πραγματικά είναι κούφιο, σχηματίζοντας μια περίφημη κρύπη, όπου θα μπορούσε κανείς να κρύψει θαυμάσια ένα μήνυμα! Είναι όμως άδικο... Το εξετάζει για λίγο ακόμα κι' έπειτα πηγαίνει και θγάζει από τη θάλισσα του ένα φακό. Ξαναγυρίζει στο τραπέζι, άκουμπάει το κούφιο νόμισμα με προσοχή και αρχίζει να το εξετάζει με το φακό.

"Όταν τέλος σηκώνει το κεφάλι του τα μάτια του λάμπουν από χαρά.

— Έχουμε πάλι κάτι στα χέρια μας! λέει. Το νόμισμα αυτό περιέχει ένα μικροφίλμ! Είναι κολημμένο στο έσωτερικό τοίχωμά του έτσι ώστε να μη φαίνεται ακόμα κι' αν κανείς ανοίξει το νόμισμα! Δόσε μου ένα τσιμπιδάκι, Κατερίνα!

Η Έλληνοπούλα του φέρνει αυτό που ζήτησε και με απέραντη προσοχή ο Γιώργος άπασπάζει το μικροφίλμ από το τοίχωμα του νομίσματος. Το τοποθετεί στο μικροφίλμ κάτω από μια έπιτραπέζια λάμπα και με τη βοήθεια το υφακοῦ, διαβάει:

«Νά ειδοποιηθῇ ὁ Πράκτωρ 111. Συνάντησις μετὸν Γκριζο. Τρίτο ὑποκατάστημα Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

"Ωρα 20, τῆς 23ης τρέχοντος. Σύνθημα ἀναγνωρίσεως Κ ὁ μ π ρ α».

— Είναι ολοφάνερο αυτό που συνέβη, λέει ο Γιώργος. Ὁ Γκριζος ἄνθρωπος θέλησε νὰ ζητήσῃ ἐνίσχυσι ἀπὸ τοὺς δικούς του καὶ ἔσπειλε τὸ μήνυμά αὐτὸ μετὸν ἄνθρωπο πού ἐπειτέθη ἐναντίον τοῦ Σπίθα, κρυμμένο μέσα σ' ἓνα νόμισμα. Τώρα πού αὐτὸς ἔχασε τὸ νόμισμα, θὰ φοβηθῇ νὰ πῇ στὸν Γκριζο ἄνθρωπο ὅτι τὸ μήνυμα αὐτὸ δὲν ἔφθασε στὸν προορισμό του, γιατί σίγουρα ὁ ἀρχικατάσκοπος θὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἔτσι, πιστεύω ὅτι ὁ Γκριζος χωρὶς να ὑποψιάζεται τίποτε, θὰ πάῃ στὸ ραντεβού του καὶ θὰ πῆσῃ σὴν παγ'ῖδα πού θὰ τοῦ στήσουμε. Αὔριο εἶναι 23 τοῦ μηνός. Καὶ αὔριο θά...

Ἡ Κατερίνα τὸν διακόπτει:

— Κι' ἂν ὁ γκάγκστερ πάῃ στὸν Γκριζο καὶ τοῦ πῇ ὅτι ἔχασε τὸ νόμισμα;

— Αὐτὸ μού φαίνεται ἀπίθανο. Πάντως σὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ Γκριζος θὰ στείλῃ ἄλλο μήνυμα καὶ θὰ ὀρίξῃ ἄλλο ραντεβού. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω, ὅτι, ἀμέσως μόλις ἀνακαλύψῃ ὅτι τὸ νόμισμα ἔκανε φτερά, ὁ γκάγκστερ θὰ σπεύσῃ νὰ ἐξαφανιστῇ φεύγοντας ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Γκριζος δὲ θὰ τὸν πιστέψῃ ποτέ, διὰ τοῦ πῇ ὅτι τὸ ἔχασε... Πιστεύω ἐπίσης ὅτι ὁ Γκριζος θὰ πάῃ

στο ραντεβού του αύριο το βράδυ...

Μένει για μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα προσθέτει:

— Ξέρετε, δέ θα του στήσουμε παγίδα! Την ώρα αυτή οι δρόμοι της Νέας Υόρκης είναι γεμάτοι διαβάτες και ίσως ο άρχικατάσκοπος του Χίτλερ να καταφέρει να μάς ξεφύγει δεδομένου ότι οι αστυνομικοί δεν θα τολμήσουν να πυροβολήσουν έναντιόν του μέσα στο πλήθος... Θα προσπαθήσουμε να τον παρακολουθήσουμε. "Όλοι μαζί. "Όπως έχουμε κάνει κι' άλλες φορές. "Ό καθένας θα παρακολουθή τον άλλο έτσι ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε το φίλο μας μέσα στον κόσμο... Σύμφωνα;

— Σύμφωνα, λένε τὰ παιδιά.

— Σύμφωνα!, λέει κι' ο Σπίθας. Μανούλα μου! 'Η φλυαρία σου Γιῶργο, μ' έκανε καί χώνεψα! Θέλεις λοιπόν να μέ κάνης να πεθάνω από την πείνα απόψε;

Ἡ παρακολουθήσις

Ο ΔΡΟΜΟΣ που θρίσκεται τὸ τρίτο ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἶναι κοσμοπλημμυρισμένος αὐτὴν τὴν ὥρα. Τὰ αὐτοκίνητα σχηματίζουν ἀτελείωτες οὐρές καὶ χιλιάδες πεζοὶ κυκλοφοροῦν

στὰ πεζοδρόμια.

Μπροστὰ στὴν τράπεζα, ἕνας ζητιάνος εἶναι καθισμένος στὰ σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου καὶ μουρμουρίζει ἀδιάκεπα:

— Λίγα σέντς! Παρακαλῶ λίγα σέντς.

Φαίνεται τυφλὸς καὶ τὰ μάτια του εἶναι σκεπασμένα μὲ μαῦρα γυαλιά. Λίγο πὸ πέρα, μὴ νεαρά δεσποινίς, κομπὰ ντυμένη, περιμένει κάποιον μὲ ἀνυπομονησιὰ καὶ κυττάζει κάθε τόσο τὸ ρολογάκι τῆς. Δέκα μέτρα πὸ μακριά, ἕνας ἐφημεριδοπώλης διαλαλεῖ τίς ἐφημερίδες του. Τέλος, δυὸ νέοι ὁ ἕνας χοντρός, μὲ μαῦρο μoustάκι, καὶ ὁ ἄλλος ντυμένος μὲ χτυπητὰ ρούχα σπὸρ, κουβεντιάζουν ζωηρὰ καὶ φαίνονται ἔτοιμοι νὰ ἀρχίσουν τὸν καιὺν. Οἱ πέντε αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὁ ζητιάνος, τὸ κορίτσι, ὁ μικρὸς ἐφημεριδοπώλης, ὁ χοντρός μὲ τὸ μoustάκι, κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸν ὁποῖος φιλονικεῖ εἶναι τὰ πέντε Ἑλληνόπουλα, ὁ Γιῶργος, ἡ Κοπερίνα, ὁ Διαβολάκος, ὁ Σπίθας καὶ ὁ Νίκος μεταμφιεσμένοι!

"Όταν ἕνα γειτονικὸ ρολοὶ ἐκκλησίᾳς ἀρχίζει νὰ σημαίνει τὴν ὥρα ὁ Γιῶργος μέσα ἀπὸ τὰ μαῦρα γυαλιά του, ποὺ ἔχουν μιά εἰδικὴ τρυπούλα στὸ κέντρο τους γιὰ νὰ διακρίνῃ καθαρά, βλέπει ἕναν ἄντρα νὰ πλησιάζῃ στὴν εἴσοδο τῆς τρα-

πέξης και να σταματάει εκεί.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα τοῦ ἀπλώνει τὸ χέρι μουρμουρίζοντας:

— Λίγα σέντς! Παρακαλῶ λίγα σέντς!

Ταυτόχρονα, μελετάει με προσοχή τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου. Καὶ τὰ γυμνασμένα μάτια του δὲν ἀργοῦν νὰ ἀνακαλύψουν ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶναι μεταμφιεσμένο! Ὁ Γιῶργος εἶναι βέβαιος ὅτι ἔχει μπροστά του τὸν τρομερὸ Γκριζο "Ἀνθρωπο, τὸν Μπράμστον! Γιὰ μιὰ στιγμή, νοιώθει τὸν περασμὸ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ ἢ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἂν δοκιμάσῃ νὰ ἀντισταθῇ.

Μὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτὸ του. Καταλαβαίνει ὅτι κινδυνεύει νὰ τὸν χάσῃ μέσα στὸ πλῆθος καὶ νὰ χάσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὰ ἴχνη του. Μένει λοιπόν, ὑπομονετικὰ στὴ θέσι τοῦ μουρμουρίζουσας ἀδάκοπα:

— Λίγα σέντς! Λίγα σέντς!

Ἡ ὥρα περνάει καὶ ὁ μεταμφιεσμένος Μπράμστον ἀρχίζει νὰ δειχνῇ ἀνυπομονησία. Ρίχνει καὶ ξαναρίχνει ματιὰς στὸ ρολόι του καὶ στὸ τέλος, βρίσκοντας, ἀσφαλῶς ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ περιμένη ἄλλω, ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται με ἀργὰ βήματα.

Ὁ Γιῶργος κάνει ἓνα ἀδιόρατον νεῦμα στοὺς φίλους

του καὶ ἀμέσως ἡ Κατερίνα ἀρχίζει νὰ θαδίζει μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἀρχικατάσκοπο. Ὁ Σπίθας μετὰ τὸ Νικο παῖρ-νουν θέσι πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Μπράμστον ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Ὁ Γιῶργος τοὺς ἀκολουθεῖ σὲ ἀπάστασι δέκα μέτρων θγάζοντας τὰ γυαλιὰ του καὶ ὁ Διαβολάκος κλείνει τὴ συνοδεία, διαλαλώντας τις ἐφημερίδες του δέκα μέτρα πι πίσω.

Τὰ Ἑλληνόπουλα, γυμνασμένα στὴν ἐντέλεια στὴ μέθοδο αὐτῆς τῆς παρακολουθήσεως, ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τοὺς ἐναντίον τῶν Γερμανῶν μέσα στὴν Ἀθήνα, χειρίζονται τὴ δουλειὰ μετὰ τὴν δεξιοτεχνία, ὥστε ὁ Μπράμστον δὲν καταλαβαίνει τίποτε. Κάθε τόσο, ἔνα ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα μένει πίσω καὶ τὴ θέσι τοῦ τὴν παῖρνει ἓνα ἄλλω, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ διαρκῶς μπροστὰ του τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους ὁ Γκριζος καὶ ὑποπτευθῇ τίποτε!

Συχνὰ ὁ κατάσκοπος τοῦ Χίτλερ ἐφαρμόζει διάφορα κόλπα γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸν παρακολουθεῖ κανένας. Μπαίνει σ' ἓνα κατάστημα καὶ θγαίνει στὸν πίσω δρόμο ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα, μπαίνει σ' ἓνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ἀνακατεύεται μετὰ τὸ πλῆθος καὶ ξαναθγαίνει μαζί με τοὺς ἐπιβάτες ἐνὸς τραίνου ποὺ μόλις ἔφτασε... Μὰ πάντοτε τὰ Ἑλληνόπουλα καταφέρνουν νὰ μαντέ-

ψουν από πριν τὸν σκοπὸ τοῦ καὶ νὰ μὴν τὸ χάσουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦς.

Τέλος ὁ Μπράμστον μπαίνει σὲ μιὰ πολυκατοικία... Ἀπὸ τὸ δρόμο, ὁ Γιώργος, ποὺ εἶναι πρὶν κοντὰ τοῦ ἀπ' ὅλους ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, τὸν βλέπει νὰ διασχίζει τὸ χῶλ καὶ νὰ μπαίνει σ' ἓνα ἀνελκυστήρα. "Ὅταν ὁ ἀνελκυστήρας χάνεται, τὸ Παιδί - Φάντασμα κάνει νεύμα στὴν Κατερίνα καὶ τῆς ψιθυρίζει περνώντας ἀπὸ κοντὰ της :

— Πήγαυνε μέσα ἀμέσως καὶ κύτταξε σ'ὸ καντράν τοῦ ἀνελκυστήρα σὲ ποῖο πάτωμα σπαιμάτησε. "Ἐπειτα, περιμένε με μέσα στὸ χῶλ τῇ πολυκατοικίας, ἀφοῦ ρίξης πρῶτα μιὰ ματιά στὸν πῖνοικα τῶν ἐνοίκων, ὅπου θὰ σταματήσει ὁ φίλος μας. Ἐγὼ θὰ πάρω ἓνα ταξί γιὰ νὰ μεταμφιεσθῶ καὶ θὰ γυρίσω σὲ δέκα λεπτά τὸ πολὺ!...

Πραγματικά, τὸ Παιδί - Φάντασμα παίρνει ἓνα ταξί καὶ πηγαίνει στὸ κτίριο τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας ποὺ θρῖσκειται μερικὰ τετράγωνα πρὶν πέρα. Ζητεῖ τὸν διευθυντὴ Χούλιγκαν τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιὰ λίγα λεπτά, πετάει ἀπὸ πάνω του τὰ παλιόρουχα τοῦ ζητιάνου μένοντας μὲ ἓνα καλὸ κοστούμι ποὺ φορεῖ ἀπὸ μέσα, καταστρέφει τὴν μεταμφίεσι τοῦ προσώπου τοῦ καὶ μπροστὰ στὸν κατόπληκτο

Χούλιγκαν, δίνει στὸ πρόσωπό του ἄλλα χαρακτηριστικά. Τέλος λέει:

— Φεύγω. Ἐσεῖς στὸ μεταξὺ στείλτετε ἀρκετοὺς ἀντρες μὲ τὴ διαταγὴ νὰ κυκλώσουν τὴν πολυκατοικία.

Καὶ δίνει τὴ διευθύνσι τῆς πολυκατοικίας ὅπου μπήκε ὁ Μπράμστον. "Ἐπειτα, φεύγει. Γυρίζει στὸ κτίριο, ὅπου μπήκε ὁ Γκριζος Ἀνθρωπος. Ἀφήνει τὸ Σπίθα, τὸ Διαβόλακο καὶ τὸ Νίκο ἔξω καὶ μπαίνει σ'ὸ χῶλ τῆς πολυκατοικίας. Ἡ Κατερίνα εἶναι καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντι στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαλλήλου ὑποδοχῆς ἐνὸς γέροντος μὲ ἄσπρα μαλλιά ποὺ ὑπὸν κυττάζει μὲ περιέργεια. "Ὅταν βλέπῃ τὸ Γιώργο ἢ Κατερίνα σηκώνεται καὶ χαμογελάει στὸ γέρον.

— Ἦρθε ὁ ἀδελφός μου, τοῦ λέει.

Καὶ προσθέτει μιλώντας στὸ Γιώργο:

— Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ εἶναι πρόθυμος νὰ μᾶς βοηθήσῃ γιὰ τὴν ἐκπληξὴ ποὺ θέλουμε νὰ κάνουμε στὸ θεῖο Οὐίλλυ! Δὲ θὰ τὸν εἰδοποιήσῃ μὲ τὸ τηλέφωνο ὅτι ἀνεβαίνουμε νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε. Σκέψου πόσο θὰ χαρῇ βλέποντάς μας ξαφνικά ἔπειτα ἀπὸ πέντε ὁλόκληρα χρόνια! Θὰ δυσκολευτῇ νὰ μᾶς ἀναγνωρίσῃ!

Καὶ τοῦ κλείνει μὲ τρόπο τὸ μάτι. Ὁ γέροντος χαμογελάει καὶ λέει:

— Έντάξει, παιδιά μου. Ο θεϊός σας μένει στο Έκτο πάτωμα. Αριθμός διαμερίσματος 7.

— Ευχαριστούμε!

ΣΤΟ ΚΕΝΟ

ΚΑΘΩΣ κατευθύνονται προς τον ανέλκυσιπῆρα ή Κατερίνα λέει σιγανά στο Γιώργο:

— Καίάφερα να πείσω το γέρο ότι ο Μπράμστον είναι θεϊός μας και τον έκανα να μου πῇ μόνος του το όνομά του. Μένει έδω τρεις μέρες τώρα με το όνομα Ούιλλυ Τζώρτζ. Μένει μόνος του και διέ δέχεται ποτέ έπισκέψεις.

Σταματούν από Έκτο πάτωμα και προχωρούν με προφυλάξεις μέσα σ' ένα μακρύ διάδρομο στρωμένο με ένα παχύ χαλί. Φτάνουν στην πόρτα που έχει τον αριθμό 7. Από την χαραμάδα της θγαίνει λίγο φως, σημάδι ότι υπάρχει πραγματικά κάποιος μέσα.

Στήνουν το αυτί τους. Από το έσωτερικό του διαμερίσματος, φτάνουν ως τ' αυτιά τους μερικοί σιγανοί θόρυβοι: βήματα, ήχος από ποτήρια και τέλος το σφύριγμα του νερού που χύνεται στο μπάνιο.

Ο Γιώργος θγαίνει το γενικό αντικείμενο του που του έχει χαρίσει το συμμαχικό στρατηγείο, το έφοιρμόζει

στην κλειδαριά και πιέζει το κουμπάκι του. Ένας σχεδόν ανέπαυστος κρότος ακούγεται και ή πόρτα υποχωρεί. Το Παιδί - Φάντασμα την σπρώχνει ελαφρά και διακρίνει στο έσωτερικό ένός χώλ. Δυό πόρτες υπάρχουν στο βάθος του. Η μιá οδηγεί σε μιá κρεβατοκάμαρα. Η άλλη στο λουτρό και στην κουζίνα.

Καθώς μπαίνει στο χώλ, στο άνοιγμα της δεύτερης πόρτας κάνει την εμφάνισή του ένας άντρας. Φορεί ρόμπα δωματίου και το πρόσωπό του δέν έχει πιά τά χοραικτηριστικά του ανθρώπου παρακολούθησαν τά Έλληνόπουλα, αλλάα του ίδιου του Μπράμστον!

Στο αντίκρουσμα των δύο έπισκεπτών του, ο Γκριζος "Ανθρωπος πηδάει προς τά πίσω και κλείνει και κλειδώνει την πόρτα πριν ο Γιώργος προλάβη να χρησιμοποιήση το πιστόλι του!

— Να πάρη ή ευχή!, φωνάζει το Παιδί - Φάντασμα. Θά μάς ξεφύγη από την πίσω πόρτα! Έλπίζω να έχουν φτάσει από μεταξύ οι άστυνομικοί του Χούλιγκαν!

Δισσχίζει το χώλ περνάει στο ύπνοδωμάτιο και άνοιγει το παρόθυρο. Κυττάζει κάτω. Ο δρόμος έχει γεμίσει από αυτοκίνητα της άστυνομίας και δεκάδες άστυφύλακες έχουν σχηματίσει γύρω από το κτίριο ένα κλοιό!

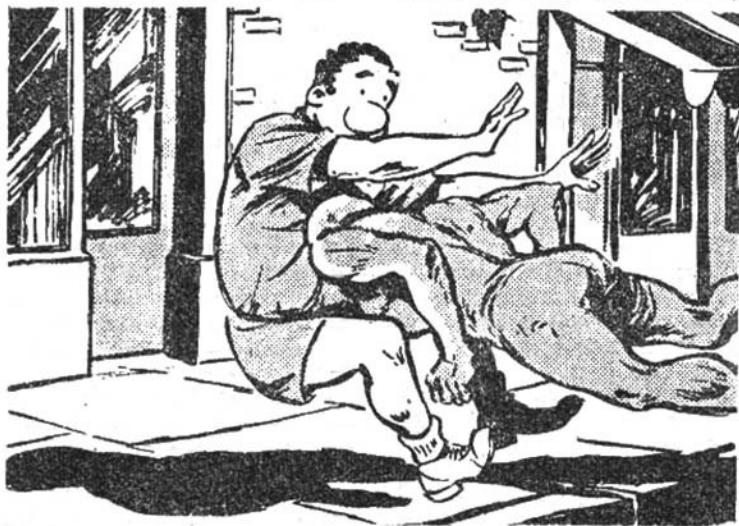
— Δέ θα γλυπώση αυτή τη φορά!, λέει με ικανοποίηση. Το κτίριο δέν ακουμπάει σέ διπλανά οικοδομήματα. 'Ο Γκριζος "Ανθρωπος δέν θά μπορέση νά φύγη περνώντας από στέγη σέ στέγη! Κύτταξε Κατερίνα!

Προβάλλοντας τὰ κεφάλια τους, τὰ δυὸ παιδιά βλέπουν μιὰ σιλουέττα νά κινῆται πάνω στήν ἐξωτερική σιδερένια σκάλα κινδύνου, πού κατεβαίνει στήν πίσω αὐλή τοῦ κτιρίου, περνώντας ἐμπρός ἀπ' ὅλα τὰ διαμερίσματα. Τὴν ἀναγνωρίζουν αμέσως. Εἶναι ὁ Γκριζος "Ανθρωπος. Εἶναι ὁ ἀρχικατάσκοπος τοῦ Χίτλερ ντυμένος με τὴν γκριζὰ ἐφαρμο-

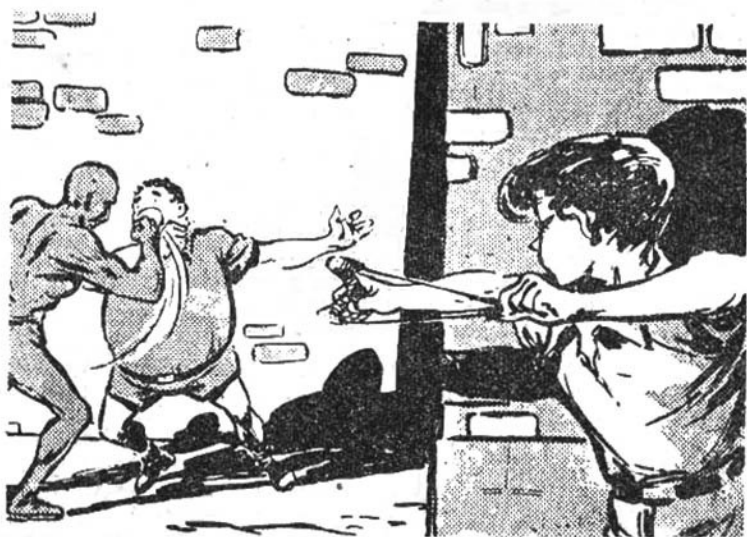
στή φόρμα του, πού τοῦ δίνει τόσο ἀλλόκοτη ὄψη.

'Ο Γκριζος κατεβαίνει μερικὰ σκαλοπάτια μὰ σταματάει ὅταν βλέπη κάτω τοὺς ἀστυνομικούς. 'Ο Γιώργος βγάζει τὸ πιστόλι του καὶ προβολεῖ ἐναντίον μὰ ἡ θέσις του εἶναι ἄβολη καὶ ἡ σφαῖρα δέν πετυχαίνει τὸ στόχο της.

'Ο Γκριζος ἀρχίζει τώρα νά ἀνεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα κινδύνου πρὸς τὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου. Ἀστυφύλακες ἀνεβαίνουν τώρα ἐπίσης τὴ σκάλα κινδύνου ἐνῶ βαρεῖα καὶ γοργὰ βήματα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ δείχνουν ὅτι ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ἀνεβαίνουν ἀπὸ μέσα. 'Ο ἀρ-

'Ο Σπίθας τινάζεται πρὸς τὰ πίσω δογώντας!

‘Η σφεντόνα του Διαβολάκου τεντώνεται γοργά!

χικατάσσκοπος έχει πέσει σε μιά παγίδα από την οποία μόνο με φτερά θα μπορέσει να ξεφύγει

Με το στήθος γεμάτο τρόμο ο Γκριζος ανεβαίνει την εξωτερική σκάλα και φτάνει στην ταράτσα. Καταλαβαίνει ότι αυτή τη φορά τα πράγματα είναι πολύ άσχημα γι’ αυτόν. Πώς θα μπορέσει να ξεγλιστήρη από τον κλοιό αυτό του θανάτου; Πώς θα βγεί από την παγίδα που με τόση δεξιοτεχνία του έστησε ο μικρός αντίπαλός του;

— Καταραμένο Παιδί - Φάντασμα!, μουρμουρίζει. Την επόμενη φορά του θα

συναντηθώ μαζί του, αν γλυτώσω απόψε, θα τον σκοτώσω μόλις τον αντικρύσω! Ποιός περίμενε τέτοια πράγματα από ένα παλιόπαιδο;

Τρέχει προς την άκρη της ταράτσας και κυττάζει κάτω. Ένα παγερό ρίγος ανεβοκατεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά του. ‘Ο δρόμος έκτείνεται δέκα πατώματα κάτω γεμάτος αστυνομικούς. ‘Αστυνομικοί παραμονεύουν και στους άλλους δρόμους γύρω καθώς και στην αυλή της πολυκατοικίας. ‘Αστυνομικοί προβάλλουν από τη σκάλα κινδύνουν και άλλοι αστυνομικοί κάνουν την εμφάνισή τους από το εσωτερι-

κό του κτιρίου!

— Είμαι χαμένος!, μουρμουρίζει σφίγγοντας με μανία τὰ δόντια του ενώ οι αστυνομικοί προχωρούν με προφυλάξεις προς τὸ μέρος του με τὰ όπλα τουδ προτεταμένα.

Μιά φωνή άντηχει:

— Γκρίζε "Ανθρώπε, παραδώσου! Διαφορετικά θά σε γαζώσουμε με σφαίρες! Δέν έχεις καμμιιά έλπίδα σωτηρίας! Παραδώσου!

Καί τότε, ενώ όλοι πιστεύουν ότι κρατούν πιά τόν τρομερό άρχικατάσκο, ό Γκρίζος "Ανθρώπος κάνεί κάτι άπροσδόκητο και καταπληκτικό. Πηδάει, περνάει πάνω από τὸ πεζούλι τής ταράτσας και ρίχνεται στο κενό! Μιά κραυγή φρίκης ξεπηδάει από τὰ στήθη τών αστυνομικών και τών περιέργων που παρακολουθοῦν από τὸ δρόμο κάτω τή συνταρακτική αυτή σκηνή.

Τὸ κορμί του Γκρίζου "Ανθρώπου κάνει δυό βόλτες στον αέρα και άρχίζει νά πέφτη σαν βολίδα προς τὸ δρόμο κάτω, προς τὸ θάνατο!...

Ἑκπληκτική ἀπόδρασις

ΑΠΟ τὸ δρόμο και από τήν ταράτσα άντηχοῦν φωνές:

— Θά γίνη κοιμμάτια!

Ο μόνος που δέν τὸ πι-

στεύει αυτό είναι ό Γιώργος, που από τὸ παράθυρο του διαμερίσματος του άρχικατασκόπου βλέπει τόν Γκρίζο "Ανθρώπο νά πέφτη. Είναι βέβαιος ότι ό άντίπαλό του δέν έπεσε για νά σκοτωθῇ. Ό Γκρίζος δέν είναι από τούς άνθρώπους που αὐτοκτονοῦν! Κάτι έχει στο μυαλό του για νά πηδῇ, έτσι στο κενό!

Πραγματικά, ξαφνικά, τὸ πείσιμο του ανθρώπου με τήν γκρίζα φόρμα σταματάει. Ό κατὰπληκτικός πρόκτωρ έχει κρεμαστή με τὰ χέρια από ένα ηλεκτροφόρο καλώδιο, που ξεκινάει από τόν τοίχο τής πολυκατοικίας και περνάει στο άντικρυνό κτίριο! "Εχει χρησιμοποιήσει και ό Γιώργος στο παρελθόν αυτό τὸ μέσο σωτηρίας και ξέρει ότι τὰ ηλεκτροφόρα σύρματα δέν μποροῦν νά σου κάνουν κακό, όταν τὸ κορμί σου δέν άγγίξη πουθενά άλλου, όπως δέν παθαίνουν τίποτε τὰ πουλάκια που κάθονται πάνω στα σύρματα τών δρόμων.

Με μεγάλες άπλωτές κινήσεις τών χειρών του, ό Γκρίζος προχωρεῖ τώρα γοργά προς τὸ άντικρυνό κτίριο, από τήν άλλη μεριά του δρόμου. Ό Γιώργος δέν τολμά νά πυροβολήση έναντίον του. Οι σφαίρες του μπορεῖ νά σκοτώσουν άθώους άνθρώπους, που μένουν στο άλλο κτίριο!

Οί αστυνομικοί από κάτω

πυροβολούν, μά πρέπει νά εἶναι κανεῖς πρωταθλητής σκοποβολῆς γιά νά χτυπήσῃ ἕνα τέτοιο στόχο τῇ νύχτα.

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Γκριζὸς ἔχει φτάσει στὸ ἄλλο κτίριο. Πηδᾷ στὴν ταράτσα του καί, πηδώντας ἀπὸ ἐκεῖ σὲ ἄλλες ταράτσες, χάνεται σὲ λίγο μέσα στὴ νύχτα...

* * *

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ὁ Γιώργος ἀφήνει νά τὸν κυριαύσῃ μαύρη ἀπελπισία.

“Ὡς πότε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ξεφεύγῃ σάν φάντασμα; Θὰ συνεχιστῇ αὐτὸ ἰὸ κυνηγητὸ γιὰ πολλὸν καιρὸ ἀκόμα; Γιὰ πάντα ἴσως;

“Ἐπειτα, τὸ Παιδί - Φάντασμα καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια καὶ ἀναγκτᾷ τὴν ψυχραιμία του. “Ὁχι! Δὲν πρέπει νά ἀπελπίζεται ποτὲ κανεὶς! “Ὅποιος ἀπελπίζεται χάνει τελικὰ τὴν μάχη. Μόνο ἐκεῖνος ποὺ ἐπιμένει νικᾷ! Καὶ ὁ Γιώργος εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν νά ἐπιμένουν καὶ ποὺ δὲν χάνουν τὸ ἠθικὸ τους ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες καὶ ἀπελπιστικὲς στιγμὲς.

Κλείνει τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος καὶ ἀρχίζει μιὰ συστηματικὴ καὶ μεθοδικὴ ἔρευνα σ’ ὅλα τὰ δωμάτια. Ψάχνει παντοῦ, στὰ συρτάρια, μέσα στὸ σπρώμα, κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλά, στοὺς τοίχους, στὶς χαρμαῖδες τοῦ πατώματος παντοῦ! Δὲν ἀφήνει οὔτε ἕνα τετραγωνικὸ

ἑκατοστὸ ποὺ νά μὴν ἰὸ ψάξῃ. Τίποτε! Δὲν ἀνακαλύπτει τίποτε ποὺ νά μπορέσῃ νά τὸν ὀδηγήσῃ πάλι στὸν Γκριζὸ “Ἀνθρώπο.

Καὶ τότε καθὼς ἐτοιμάζεται νά ἐγκαταλείψῃ τὸ διαιρέσιμα, τὸ βλέμμα του σταματᾷ πάνω σ’ ἕνα κουτὶ τσιγάρα, ποὺ εἶναι πάνω σ’ ἕνα τραπεζάκι. Ζαρώνει τὰ φρύδια του. Εἶπε προσέξει στὸ παρελθὸν ὅτι ὁ Μπράμσον καπνίζει τσιγάρα μάρκας «Λόκυ Στράικ» καὶ τὰ τσιγάρα αὐτὰ ἐδῶ εἶναι μάρκας «Κόμμελ». Γιατί; “Ἄλλαθε μάρκα ὁ Μπράμσον ἥ;...

Πάρνει τὸ κουτὶ καὶ τὸ ἀνοίγει. Ἐξετάζει ἕνα — ἕνα τὰ τσιγάρα μὲ προσοχή. Ἐα φνικὰ ἀνασκιρτάει. “Ἐνα ἀπὸ τὰ τσιγάρα εἶναι κάπως πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ ἐξετάζει μὲ περισσότερη προσοχή καὶ ἀνασκαλύπτει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἕνα πραγματάκι ἕνα χαρτάκι ποὺ εἶναι στρωμμένο μὲ προσοχή καὶ χωμένο μέσα στὸν καπνὸ. Τὸ θγάζει μὲ προφυλάξεις τὸ ξετυλίγει καὶ βλέπει ὅτι ἐπάνω του εἶναι γραμμένες μερικὲς λέξεις μὲ πολλὴ μικροσκοπικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ κανεὶς νά διαβάσῃ μὲ γυμνὸ μάτι. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ φακὸ του καὶ διαβάζει μερικὲς φράσεις ποὺ δὲν ἔχουν κανένα νόημα.

Εἶναι ἕνα κρυπτογραφικὸ μήνυμα. Μένει γιὰ μερικὲς

στιγμές ακίνητος και σκεπτικός με τὰ φρύδια ζαρωμένα. "Επειτα θγάζει ένα χαρτί και αντιγράφει τὸ μήνυμα. Διπλώνει τώρα τὸ χαρτάκι τὸ χώνει μέσα στὸ τσιγάρο και ἀκουμπάει πάλι τὸ κουτί με τὰ τσιγάρα πάνω στὸ τραπέζι.

Βγαίνει μαζί με τὴν Κατερίνα ἀπὸ τὸ διαμέρισμα και τὸ ξανακλείνει πίσω του. Κατεβαίνει κάτω και συναντᾷ τὰ Χούλιγκαν στὸ χῶλ.

— Μὴν ἀνέβῃ κανένας εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Μπράμστον τοῦ λέει. Τοποθέτησε μόνο μερικοὺς ἀπὸ τοὺς καλύτερους ντέτεκτιβς νὰ παρακολουθοῦν κάθε κίνησι ἐδῶ. Πιστεύω ὅτι ὁ Μπράμστον θὰ στείλῃ σὲ λίγο κάποιον δικό του γιὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ πάρῃ ἕνα κουτί τσιγάρα ποὺ ὑπάρχει στὸ διαμέρισμά του. Ἀφήστε τον νὰ πάρῃ τὸ κουτί και νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δοκιμάστε νὰ τὸν παρακολουθήσετε γιὰ νὰ δῆτε ποῦ θὰ πάῃ.

Μὲ τὴν Κατερίνα και τὰ ἄλλα παιδιά, ὁ Γιώργος γυρίζει στὸ σπίτι τους κάθεται σ' ἕνα τραπέζι και ἀρχίζει νὰ μελετᾷ τὸ κρυπτογράφημα με τὴ βοήθεια τοῦ Νίκου ποὺ ἔχει ταλέντο στὰ πράγματα αὐτά.

Ὡρες ὁλόκληρες περνοῦν χωρὶς τὰ δυὸ παιδιά νὰ καταφέρουν τίποτε. Τὸ κρυπτογράφημα αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα ποὺ ἔχουν συναντήσει στὴ ζωὴ

τους.

Ξαφνικὰ τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει. Ὁ Γιώργος σηκώνει βιαστικὰ τὸ ἀκουστικό. Εἶναι ὁ Χούλιγκαν.

— Εἶχες δίκιο Παιδί — Φάντασμα! λέει. "Ενας διαρρήκτης μπήκε στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπράμστον ἐδῶ και λίγη ὥρα και πήρε τὸ κουτί με τὰ τσιγάρα! Οἱ ντέτεκτιβς τὸν παρακολούθησαν, ἀλλὰ τελικὰ κατάρφερε νὰ τοὺς ξεφύγῃ δυστυχῶς! Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλά...

— Δὲν πειράζει λέει ὁ Γιώργος. Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως με ἐνδιέφερε ἦταν νὰ νομίσῃ ὁ Μπράμστον ὅτι δὲν πειράξαμε τὸ κουτί με τὰ τσιγάρα και ὅτι ἐπομένως δὲν ξέρουμε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ τσιγάρα περιέχει ἕνα κρυπτογραφικὸ μήνυμα.

— Ὡ! κάνει ὁ Χούλιγκαν. Καὶ τὸ μήνυμα αὐτό;

— Προσπαθοῦμε νὰ τὸ ἀποκρυπτογραφήσουμε. Ἐχω ἐδῶ ἕνα ἀντίγραφο του. Μόλις τὸ διαβάσω, θὰ σὲ πάρω στὸ τηλέφωνο. Μὴ φύγῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου...

Καθὼς ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικό ὁ Νίκος φωνάζει:

— Γιώργο! Γιώργο! Τὸ διαβάσα! Τρέχα!

Καὶ ὁ νεαρὸς καλόγερος ποὺ ἔχει ἐγκαταλείψει τὸ ράσο του γιὰ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν Ἑλλάδα και τὴν ἐλευθερίαν, διαβάσει με δυνατὴ φωνή:

«Γικρίζο ἄνθρωπο! Ἐπεῖγον! Ἀπόλυτη ἀνάγκη φω-

τογραφήσης νέο μοντέλο μηχανής αεροπλάνου που έχει κατασκευασθή πρό ημερών στο έργοιστάσιο Μπλίσφουλ! Περιμένουμε τὸ μικροφίλμ τὸ ταχύτερο!.. Βερολίνο».

Ὁ Γιώργος τρέχει στὸ τηλέφωνο...

Ἡ σφεντόνα

Τὸ Ἔργοστάσιο Μπλίσφουλ ὑψώνεται μέσα στὴ νύχτα σ' ἕνα προάστιο τῆς Ν. Ὑόρκης. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ ἐργοστάσια γιατί σ' αὐτὸ γίνονται τὰ περισσότερα πειράματα κατασκευῆς νέων μηχανῶν αεροπλάνων μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Σύμμαχοι ἐλπίζουν νὰ τσακίσουν τελικὰ τὴν ἀντίστασι τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων τῆς θ' αἰας.

Γι' αὐτὸ φρουρεῖται ἀπὸ ἱκανοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἀπὸ ἕνα ἀπόσπασμα στρατοῦ.

Ἀπόψε ὅμως, μολονότι τίποτε δὲν τὸ προδίδει αὐτὸ μέσα σιὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τὸ ἐργοστάσιο φρουρεῖται καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀστυνομικοὺς, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς καλύτερους πράκτορες τῆς «Ἐφ — Μπῆ — Ἀϊ» τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶναι τοποθετημένοι σὲ διάφορα σημεία τῆς αὐλῆς καὶ τῶν κτιρίων τοῦ ἐργοστασίου καὶ περιμένουν μὲ τὰ ὄπλα τους ἑτοιμα. Περιμένουν τὴν ἀφίξι

τοῦ μυστηριώδους Γκρίζου Ἀνθρώπου τοῦ πιὸ τρομεροῦ πράκτορος ποὺ ἔχει χρησιμοποιεῖ ποτὲ ὁ ἐχθρὸς στὴν Ἀμερικὴ.

Τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν θρίσκονται ἀνάμεσά τους. Ὁ Γιώργος, βέβαιος ὅτι ὁ Γκρίζος Ἀνθρώπος θὰ καταφέρει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἔχει ἀποφασίσει νὰ τοποθετήσῃ τοὺς φίλους του καὶ νὰ πάρῃ ὁ ἴδιος θέσι ἐξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο ὥστε νὰ ἐπέμβῃ τὴ στιγμή πού ὁ Γκρίζος θὰ φεύγῃ ἔχοντας φωτογραφήσει τὸ νέο μοντέλο τῆς μηχανῆς.

Τὸ Παιδί — Φάντασμα ἔχει τοποθετηθῇ στὴν πρόσοψι τοῦ ἐργοστασίου μέσα εἰς τὸ κοίλωμα μιᾶς ἀντικρινῆς πόρτας. Ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Νίκος ἔχουν ἀναλάβει τὴ δεξιὰ καὶ τὴν ἀριστερὴ πλευρά. Ὁ Σπίθας καὶ ὁ Διαβολάκος τὸ πίσω μέρος. Εἶναι κρυμμένοι ὅλοι τους καὶ τὰ μάτια τους εἶναι καρφωμένα σιὸν τοῖχο πού ζῶνει ἀπ' παντοῦ τὸν περίβολο τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἐργοστασίου.

Ποτὲ δὲν μπόρεσε ὁ Γιώργος νὰ μάθῃ μὲ ποιὸ τρόπο ὁ Μπράμστον κατώρθωσε νὰ μπῇ στὸ ἐργοστάσιο χωρὶς νὰ τὸν δῇ κανένας. Πάντως ξαφνικά, τὰ Ἑλληνόπουλα ἀκοῦνε ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ κραυγὲς καὶ πυκνοὺς πυροβολισμοὺς.

— Πιάστε τον! Στὰ ὄπλα!

‘Ο Γκριζος “Ανθρώπος! Πιάστε τον! Χτυπήστε τον!

Τὰ παιδιά έτοιμάζουν τὰ όπλα τους και σφίγγουν τὰ δόντια θά κατορθώση νά ξεφύγη ό άρχικατάσκοπος ή θά πέση νεκρός, χτυπημένος από τίς σφαίρες τών άστυνομικών;

Καί τότε στό πίσω μέρος του έργοστασίου ό Σπίθας βλέπει μιάν γκριζα σιλουέτα νά προβάλλη άπ’ την κορυφή του ύψηλου τοίχου, νά πηδάη και νά προσγειώνεται στο δρόμο σέ μικρή απόστασι από αυτόν!

Πρίν τό άδιάκοπα πεινασμένο και καθυπερρημένο στό μυαλό παιδί προλάβη νά πείση τη σικανιδάλη του πιστολιού του ό Γκριζος “Ανθρώπος τινάζεται πρός τά έμπρός σκίζει τόν άέρα με τό κεφάλι μπροστά σαν μιάν ανθρώπινη βολίδα και χτυπάει τό Σπίθα στο στομάχι!

“Ενας τρομακτικός πόνος διαπερνάει τό κορμί του δυ στυχισμένου παιδιού που έκ σφειδονίζεται πρός τά πίσω μουγκρίζοντας θρονιάει σ’ ένα τοίχο και μένει εκεί άκίνητος ζαλισμένος άνίκανος νά άντιδράση. Μě δυό πηδήματα ό Γκριζος “Ανθρώπος βρίσκεται κοντά του και ή γροθιά του τραβιέται πίσω και τινάζεται μπροστά σαν σφυρί, χτυπώντας τό Σπίθα στο σαγόνι.

— Μανούλα μου! θογγάει τό άδιάκοπα πεινασμένο παι

δί... Πεθαίνω! Καί πεθαίνω νησιτικός!

Καί σωριάζεται χάμω άναίσθητος.

‘Ο Γκριζος “Ανθρώπος γυρίζει για νά φύγη και νά χαιθί μέσα στα σκοτάδια της νύχτας ξεγλιστρώνιας για μιάν άκόμη φορά. Μά κάποιος άλλος παρακολουθεί τίς κινήσεις του. ‘Ο Διαβολάκος Τό παιδάκι με τὰ δόντια σφυγμένα από θυμό γι’ αυτό που έπαθε ό άγαπημένος του φίλος τεντώνει τη σφεντόνα του σημαδεύοντας με προσοχή.

Καιώς ό κατάσκοπος γυρίζει για νά φύγη ό Διαβολάκος αφήνει τό λάστιχο και μιάν μολυβένια μπαλίτσα τα ξιδεύει στον άέρα σφυρίζοντας σιγανά.

Χτυπημένος στο κεφάλι άπό τη μπαλίτσα, ό Γκριζος “Ανθρώπος νοιώθει ένα διαπεραστικό πόνο νά τόν διαπερνάει. Χιλιάδες καμπάνες άντηχούν στα αυτιά του και χιλιάδες άστρα σπριφογυρίζουν γύρω από τό κεφάλι του. Κάνει νά πέση με καταφέρνει νά διατηρήση την ίσορροπία του και γυρίζει πρὸ τό μέρος του παιδιού με τό πιστόλι του έτοιμο νά χαρίση τό θάνατο.

Μά ό Διαβολάκος δέν έχει μένει άργός. ‘Η σφεντόνα του τεντώνεται πάλι και μιάν δεύτερη μπαλίτσα σκίζει τόν άέρα και χτυπάει τόν άρχικατάσκοπο κατακούτελα. Αυτή τη φορά,

ὁ Γκρίζος "Ἀνθρώπος παρατάει τὸ ὄπλο του, κάνει μιὰ σιροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ σωριάζεται χάρμῃ ἀναίσθητος! Τὴν ἐπόμενη στιγμή, χέρια τὸν ἀρπάζουν καὶ χειροπέδες τὸν δένουν. Εἶναι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἔχουν θυγῇ ἀπὸ τὸ ἐργασάσιο καὶ ἔχουν φτάσει τρέχοντας...

* * *

"Ἐνα ἀεροπλάνο ταξιδεύει γοργὰ πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό. Μεταφέρει μερικοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Βόρειο Ἀφρική. Ἀνάμεσά τους εἶναι καὶ τὰ Ἑλληνιστοῦλα ποὺ ἐπιστρέφουν στὴν πατρίδα τους ἔπειτα ἀπὸ ἀπουσία ἀρκετῶν ἐξδομάδων, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων δοκίμασαν τὶς πιὸ καταπληκτικὲς περιπέτειες τῆς ζωῆς τους. Ὁ Γκρίζος "Ἀνθρώπος δὲν ὑπάρχει πιά. Λίγο πρὶν φύγουν τὰ παιδιά, ἕνα στοροδικεῖο τὸν

κατεβίκασε σὲ θάνατο καὶ ὁ προδότης κάθησε στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα, πληρώνοντας μὲ τὴ ζωὴ του τὰ ἐγκλήματά του.

Ὁ Γιώργος λέει στοὺς φίλους του:

— Παιδιά, οἱ περιπέτειές μας στὴν Ἀμερικὴ πήραν τέλος, εὐτυχῶς καλὸ τέλος γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς συμμάχους τῆς πατρίδας μας! Τώρα, νέες περιπέτειες μᾶς περιμένουν στὴν Ἑλλάδα. Οἱ δικοὶ μας εἰδοποίησαν ἀπὸ ἐκεῖ, μ' ἕνα ἐπείγον μήνυμα, ὅτι ἔχουν ἀπόλυτὴ ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς! Φαίνεται ὅτι κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐπικίνδυνο συμβαίνει ἐκεῖ!

Ὁ Σπίθας, ποὺ μασουλάει ἀδιάκοπα γαλέτες καὶ σοκολάτες, μουνμουρίζει ζαρώνοντας τὸ παχὺ καὶ κωμικὸ μούτρο του:

— Μανούλα μου! Κάνε κουράγιο στομάχι μου! Θὰ τὸ ρίξουμε πάλι... σὲς λεμονόκουπες!

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴν ξεχνάτε ὅτι καὶ στὸ ἐπόμενο τεῦχος τῆς Ἀνατυπώσεως, ὅπως καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα μέχρι καὶ τὸ Χριστουγεννιάτικο τεῦχος, θὰ παίρνετε ΔΩΡΕΑΝ πολύχρωμα στολίδια γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο σας: Ἀγιοθαύματα, φάντες, ἀγγέλους καὶ ἀγγελάκια!

Μαζεύετέ τα ἀπὸ τώρα καὶ θὰ ἔχετε τὰ Χριστούγεννα μιὰ ὁλόκληρη συλλογὴ!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

"Ετος 5ον — Τόμος 31 — 'Αριθ. τεύχους 242 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 'Αθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
'Επιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
'Ετησία	δρχ. 100	'Ετησία	δολλάρια 5
'Εξάμηνος	» 55	'Εξάμηνος	» 3

Στό έπόμενο τεύχος, τό 243, πού κυκλοφορεί την έρχό-
μενη έβδομάδα μέ τον τίτλο:

ΟΡΚΟΣ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

τό Παιδί - Φάντασμα και τά άλλα 'Ελληνόπουλα ανάλαμ-
βάνουν μιá αποστολή πού τά φέρνει πολύ κοντά στο θά-
νατο! Και ό Σπίθας, τρελλός από πείνα, κάνει κάτι πού
κοστίζει πολύ στους τυράννους!

Τό τεύχος 243 θά ξεπεράση κάθε προηγούμενο σε δρά-
σι, ήρωϊκές περιπέτειες, ήρωϊσμό, ρίγη συγκινήσεως και
ακράτητα γέλια!

Κανένας δέν πρέπει νά χάση τό τεύχος 243!

